

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Telefon: 416/530-4222 647/728-0654 Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com
	<i>Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku!</i> ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed À dé lai convenu	

No. 7.

(537.)

Vol. 24.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

satellite

1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca

Thursday,

May 29,

2014

Festivalový deník

Vlastně mne to napadlo včera, když jsem přijel do Plzně, začít si psát festivalový deník. Něco, o cestě o problémech i radostech. A hlavně o filmech, kvůli kterým tady jsem.

Tak tedy nejprve o cestě. To byla první otázka, kterou jsem tady dostával. Jelikož i peníze jsou důležité, rozhodl jsem se letos cestovat s nejlevnější společností s indickými JetAirways. Společnost létá z prvního terminálu a nemá zrovna nejlepší letový řád. Odlet z Toronta je v půl sedmé večer, takže cestujete na letiště buď ve špičce nebo v zácpě. Ještě horší je to zpátky, když musíte být na letišti v pět ráno. I když toho nevozím mnoho, přece jen jsem vezl jeden kufr knih pro *Libri prohibiti* v Praze a za ten jsem zaplatil 115 dolarů. Navíc jsem se musel z pražského letiště, které nese hrdé jméno Václava Havla, dopravit na Strossmayerovo náměstí taxíkem, což bylo za dalších 620 Kč. A jelikož jsem cestou nespal, tak jsem se jen tak na chvíli natáhl na kanape. Ta chvíle se protáhla na šest hodin a když jsem se večer probudil, byl jsem pěkně zmrzlý. Navíc jsem nestačil nic z toho, co jsem stačit chtěl.

A v takovém polospánku jsem to vydržel prakticky do neděle ráno. Jedinou krátkou a krásnou výjimkou byla sobotní večerní sauna v Riegrových sadech. Zato jsem byl v neděli do kostelíka pěkně vospinkanej, ačkoliv se bohoslužby začínaly v půl třetí ráno torontského času a večer jsem vyrazil na fotbal Bohemky se Slavíi. Fotbal odpovídal tomu, že obě vršovická mužstva hrají o záchranu. Domácí fanoušci povzbuzovali svoji trápící se Bohemku a Slavia vstřelila jedinou branku z levé strany Necidem ve čtrnácté minutě a pak ukopávala míče nebo se snažila v druhém poločase hrát u rohového praporku. Přesto byl holandský trenér Alexander Pastoor po zápase spokojen a prohlásil, že v boji o záchranu se nelze dívat na krásu.

Možná má pravdu, ale tuhle větu, že nelze koukat na

krásu, jsme zvyklý slyšet stále i třeba při návštěvě torontského metra. Když jsem přišel domů, podíval

Kauza Cervanová

jsem se neprozřetelně na torontské zprávy přes internet a tato kratochvíle mně spotřebovala všechna operátorem přidělená data. Takže jsem nemohl, ani kdybych mohl, dát poslední číslo na internet, tak jsem se okolo třetí ráno spokojil s tím, že na webu bude vše až po příjezdu z Plzně.

S pochmurnou náladou jsem si uvědomil, že nemám ani dostatek peněz v mobilu a tak se ani nedovím, kdyby mi něco chtěli vzkázat z Plzně. Přestože pomalu svítalo, rozhodl jsem se, že ráno vstanu *časně*, jak se praví v jednom cestopisu ze středověku. A toto předsevzetí jsem k vlastnímu překvapení splnil.

Tak tedy ráno jsem vstal časně a skočil si dobít peníze do telefonu a pokusil jsem alibisticky uklidit bordel, který jsem po sobě zanechal. To se mi pro změnu nepodařilo, protože za chvíli zazvonil zvonek s autem z plzeňského festivalu. Když jsem se konečně vypotácel se svým kufrům na ulici, čekala mě tam kromě řidiče jakási paní, která se představila jako Petra Špalková. Inu, řekl jsem si ve své ignoraci, že paní je od filmu. A byla...

Byla to poslední držitelka českého lva za ženskou hereckou roli, čili českého oskara za film *Jako nikdy*.

První den festivalu

Po příjezdu do Plzně mne čekalo další překvapení. Petruška, která má na starosti hosty, mne zavedla do předsálí kinosálu, kde visela obrovská moje fotka ze křtu mé knihy, který zde byl v roce 2012. Jednalo se o soutěž studentských fotografií a autorkou je Barbora Karpíšková. Později mně fotografii věnovala i s podpisem. Pochopitelně, že to potěšilo mojí ješitnost, na kterou mám již od okamžiku, kdy jsem začal pobírat důchod, tak trochu nárok.

Podíval jsem se na festivalový program a zjistil jsem, že zahájím maratonek pěti filmů.

Jako první byl na řadě dokument *Kauza Cervanová*. Chvilí jsem zaváhal, ale kategorie, do které patřil - normalizace - mne nějak přesvědčila, abych šel. Jevtušenko kdysi napsal báseň o *dědicích po Stalinovi*, tak ve filmu jsme viděli *normalizační dědice* na nejvyšších místech na Slovensku. A jelikož jsem v malém zažil i něco podobného před léty v Čechách, tak nechci útočit pouze na poměry tam a doufejme, že nový slovenský prezident, pomůže zjednat alespoň v tomto případě spravedlnost.

O co jde? V roce 1976 byla zavražděná dcera vysokého důstojníka Ludmila Cervanová. Její otec Ludvík Cervab cvičil arabské vojáky (záměrně nepoužívám slova teroristy) a působil také v Íránu. Stalo se tak po diskotéce, kterou pořádalo SSM a které se zúčastnili i *brigádníci* ze Sovětského svazu. Přestože se objevila *arabská stopa*, byla po šesti letech obviněna skupina mladých lidí a odsouzena pro znásilnění a vraždu k vysokým trestům. Počátkem devadesátých let byli odsouzení propuštěni a obnoveno soudní stíhání. Ačkoliv z filmu je jasné, že téměř všechna svědectví byla vynucená hrubým násilím, ačkoli odsouzení svoji vinu popírají a detektor lži, kterému se všichni podrobili, podporuje jejich svědectví, byli v roce 2006 znovu odsouzeni a dokonce jednomu z nich byl rozsudek zvýšen. Předseda nejvyššího soudu i prezident Gašparovič zbaběle prchají před kamerami. Mezinárodní soud pro lidská práva ve Štrasburku od roku 2010 mlčí.

Český žurnál - Gadžo

Druhý dokument, který následoval hned po prvním se jmenoval *Gadžo*, a vypráví o mladém filmařovi Tomáši Kratochvílovi, který se rozhodl žít mezi Rómy v ústeckém ghetu. Po filmu se strhla bouřlivá diskuse, kterou jsem bohužel neslyšel, protože jsem spěchal na Menzlův film *Donšajni*. Škoda, protože tento film byl asi nejhorší film za poslední dva roky, který jsem viděl. Je ironií, že byl nominován, aby reprezentoval Českou republiku v boji o oskary. Nechodte na to!

Vítězný film: Jako nikdy

Zato následující film, o kterém jsem již mluvil *Jako nikdy*, by tuto nominaci zasluhoval. Příběh malíře, který umírá na rakovinu, je skutečně hluboký a pravdivě vykresluje skutečnost, že umírání není krásné, jak je to v románech z červené knihovny.

Pokračování na str. 5

Petra Hanzlíková mně ukazuje fotografii u vchodu do kinosálu

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2
Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com
www.zpravy.org
www.zpravy.ca
Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)
Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.
Předplatné:
v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 60 .
v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.
PDF elektronicky \$ 22 -
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. . Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplán: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.

Slovenský grécko-katolícký kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Bohoslužby: 1. 6. v 18 hodin a 13.7. v 13. hodin.

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev.Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejblížší bohoslužby: 14. 6. 2014 v 11 hodin.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejblížší bohoslužb: 14. 6. 2014 v 17 hodin.
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejblížší bohoslužby: 15. 6. 2014 v 11 hodin.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Pharish, 4156 Maple Grove Rd. Nejblížší bohoslužby budou oznámeny.

Klub Martina Rázusa v Toronte

poriada piknik pre deti

v nedeľu 22.júna 2014, zraz o 1.00 pm na 1424 Davenport Rd.

(Evanjelický a.v.Slovenský kostol sv.Pavla).

Miesto : Home Smith Park (Home Smith Park Road), Etobicoke – Humber River

Program : hry,občerstvenie,darček.

Vstupné : deti zdarma

dospelí \$10.00

členovia KMR \$5.00

Registrácia žiadúca na telefónnych číslach

Dagmar H.: 905 864 8914, C.: 905 876 6510

Adriana H.: 416 767 0295, C.: 416 587 0947

Česká televize

Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1

(V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)

E-mail: slepcikovam@sympatico.ca.

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00.

Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

se schází (kromě měsíců července a srpna)

každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,

před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsme přesvědčení, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace,

z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca

30. 5. (pá) 19:30
Victims of Comunism
Tribute to Liberty
Toronto Congress Centre
650 Dixon Road

1. 6. (ne) 19:00
Portréty A. Duda
St. Luke Lutheran Church
3200 Bayview Ave.

14. 6. (so) 19:00
Save our Park
Amazing Show and Dance
Restaurace Praha
Masaryktown
416/289-0283

22. 6. (ne) 13:00
Piknik slov. luth. Kostola sv. Pavla
Klub Martina Rázusa
Sraz 1424 Davenport Rd.
Home Smith Park - Etobicoke

27. 6. -29. 6.
Minislet
Sokol Toronto

28. 6. (so)
Jiří Petrdlík řídí Kindred Spirits Orchestra
v Glen Gould Studio

29. 6. (ne) 14:00
Český a Slovenský den
Minislet na Masaryktownu

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.7.satellite1-416.com

www.7.zpravy.ca

www.7.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

kalendar.satellite1-416.com

kalendar.zpravy.ca

kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních

Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,43 CDN
1 CDN \$	18,43 Kč
1 EURO	1,49 CDN \$
1 CND \$	0,67 EURO
1 US \$	1,09 CDN \$
1 CND \$	0,94 US \$

Universal Currency Converter - 19. 5. 2014

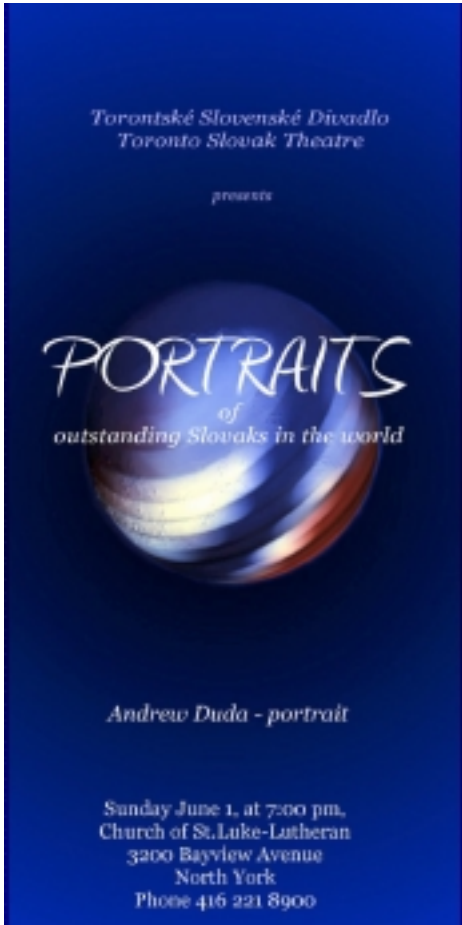
1 CDN \$	18,44 Kč
1 EURO	27,45 Kč
1 US \$	20,03 Kč
CNB - 19. 5. 2014	

Za Evou Honigovou - 90

Poslední rok nebyl k naší komunitě laskavý. Ztratili jsme několik žen, které obohatily náš život: Boženu Roušalovou, kterou zvlášť torontští znali z uženářství, které její manžel Jaroslav Roušal v roce 1952 pod jménem *J. Roušal Prague Ham Shop* otevřel na 638 Queen Street West (později obchod převzala Pichlíkova rodina) a jeho posledními českými majiteli byli Květa a Ladislav Královi; tragicky zemřela mladá lékařka Kamila Frost; opustila nás Květa Trianová, věrná Sokolka, s níž jsem se nedávno rozloučil v Satellitu i Novém domově.

A nyní Eva Honigová, která do Kanady přišla se svým manželem, Antonínem Honigem, brzy po únorovém komunistickém puči. (Antonín, známý cyklista a skautský pracovník, který od padesátých let organizoval v Torontě s farářem Jaroslavem Jandou, Mirko Janečkem, Jerry Skálou a později Petrem Poláčkem Československou skautskou skupinu - v jedné době byli členy tři synové manželů Honigových - a v roce 1960 založil firmu *Honig Industrial Equipment Ltd.*, která importovala švédská strojní zařízení). Odkazem Evy Honigové jsou její děti, kterým vštěpovala nejcennější lidské hodnoty, včetně vlastenectví: její dcera Mary-Ann po několika desítkách let mimořádně úspěšně vedla taneční skupinu *Moravanku*, kterou založila a řadu let vedla Marie Gajdová. Myslím, že mohu bez nadsázky říci, že vystoupení této skupiny bylo ozdobou každého programu, na němž skupina vystoupila. Evu Honigovou jsem občas potkal na mši v kostele sv. Václava a vždycky jsem měl radost, že je dosud mezi námi. Už se s ní nesetkám a je mi to líto. Už i proto, že jsme stejný věkový ročník...

Josef Čermák

Toto číslo jsme dali do tiskárny

27. 5. 2014 ve 3:00

Příští číslo vyjde:

26. 6. 2014

Uzávěrka: 21. 6. 2014

SOKOL CANADA
MINI SLET

TORONTO JUNE 27.-29.2014
ČESKÝ A SLOVENSKÝ DEN 29. ČERVNA 2014

MASARYKTOWN

SOKOL CANADA MINI SLET June 27-29, 2014
CZECH AND SLOVAK DAY June 29, 2014

FRIDAY, June 27

5.00 P.M.

WELCOME PARTY AND OPENING CEREMONIES

Outdoor BBQ, along with Prague Restaurant's selection of traditional Czech food, beer, and live piano entertainment. (Masaryktown)

SATURDAY, June 28

9 A.M. - 4 P.M.

GYMNASTICS COMPETITIONS Fit 4 Life group 601 Magnetic Drive Unit #21
TEAM SPECIAL NUMBER COMPETITIONS Fit for Life group 601 Magnetic Drive Unit # 21

VOLLEYBALL mixed teams (min. 2 women per team)
at the Variety Village (Danforth & Kingston Rd.)

EVENING

6.00 P.M. - 11.00 P.M.

SOCIAL FOR THE YOUNG CROWD

under the stars with DJ and BBQ (Masaryktown)

PRAGUE RESTAURANT SOCIAL with dinner and live band (Masaryktown)

SUNDAY, June 29

MINI SLET AT MASARYKTOWN
CZECH AND SLOVAK DAY

10 a.m. -12 noon - rehearsals

2 p.m. - 4 p.m., - performances and festivities

MINI SLET will be followed by more activities, music, dance and a bonfire in the evening.

A FOOD STAND

beverages "koláčky" and other Czech specialties will be open throughout the day.

PRAGUE RESTAURANT

offering traditional Czech dishes and beer will be open from 11:30 a.m.

Information: Anna Janoušová Tel: 905/884 - 9829

e-mail: anna.sokol@bell.net

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví
Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate
of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

Suite 200-638 11th Avenue SW.,
Calgary, AB T2R 0E2
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.

E-mail:

jelinek@terramanagement.com

Montreal, Quebec

Honorary Consul:

JUDr. Hynek Žilkovský

2020 University, Suite 1920.

Montreal, QC

Tel.: (514) 316-4383

E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Honorary consulates
of the Slovak Republic

Calgary, AB:

424 Varsity Estates Place NW
Calgary, Alberta T3B3B9
Tel: 587-333-6831
Fax: 206-424-0205
email: richard@wolfli.com
Honorary Consul: Mr. Richard Wolffi
Jurisdiction: Alberta, Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinecek, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Translations

EVA MESTICOVÁ

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr
Munk
Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.

www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

**ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.**

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Mind Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

we provide

Registered Massage Therapy

Craniosacral Therapy

Lymphatic Drainage (CDT)

Lymphoma Treatment

Hot Stone Massage

Low Level Intensity Laser

Naturopathic Medicine

Acupuncture

Chiropractic Treatments

Relationship Issues and Psychotherapy
Osteopathy, Yoga, Addiction Counselling.

**Některé soukromé pojišťovny
hradí některé vybrané léčby**

2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)
Tel.: 416/823-1165

E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca

Reportáž psaná na ...?

Pokaždé, když konečně usednu do taxi a nebo vlaku *Canada Line* a ujíždíme na letiště, nastane klid a konec cestovní horečky. To už nemyslím ani na to, co jsem snad opomněl udělat, co doma zapomněl. To už se jenom těším až se posadím do letadla.

Ten pocit byl tentokrát možná ještě silnější. Jakoby ten krátký výlet měl nechat zapomenout na řadu nedávných nepříjemností (selhání topení v domě, onemocnění vnoučat a jejich matky těsně před odletem, dva spadlé obrazy během několika týdnů, odborník na počítače místo odstranění problému dodal další).

Taxi dorazilo na letiště v rekordním čase, neboť bylo 4:15 ráno. Cena jízdy od našeho domu na letiště za posledních asi šest nebo osm let zvedla se jen asi o deset dolarů. (Mnohem levnější způsob dopravy zmíněnou linkou *Canada Line* nebyl vzhledem k časně ranní hodině možný použít.)

Ani mi nevadilo, že společnost *Westjet*, na rozdíl od konkurenční *Transat Air*, nepodává po dobu pětihodinového letu nic víc než kávu, vodu, sodu, spríte a podobně a drobné sušenky. Hlavně, že už jsem seděl v letadle.

Vznesli jsme se, venku byla ještě tma, místa pro končetiny opět méně než v dávnější minulosti, ale v ruksaku jsem měl čtení a tak si nijak nestěžoval.

Asi po dvou hodinách letu se mi udělalo poněkud nevolno, únava a slabost, sdělil jsem to choti vedle ... a pak už jsem se probudil s kyslíkovou maskou na ústech, kolem dvě letušky, jedna s kyslíkovou bombou a pak došla i cestující, shodou okolností registrovaná sestra pracující na oddělení intenzivní péče v nemocnici *Lions Gate*, kde jsem na počátku prosince za podobných, leč naléhavějších okolností, strávil 17 hodin. Tlak naměřen asi dvakrát 90 na 40, po chvíli se zvednul na 110 na 70 a mně se udělalo lépe.

Tohle je nesmírně důležitá informace pro události následující v hotelu *Holiday Inn*, Puerto Vallarta.

Během asi patnácti návštěv Mexika v minulosti použil jsem snad jen dvakrát trezor. Neudělal jsem to ani tentokrát, ač oproti minulým létům to bylo gratis. Uložil jsem doklady jinam, spěchal na pláž, bylo krásně. Moje choť také trezor nepoužila, ale jako vždy dvojí dno svého zavazadla. Připomínaje si skutečnost, že v Mexiku jsem ještě nepříjemnost neměl, vyrazil jsem k místům nabízejícím různá osvěžení a občerstvení.

Na druhý den jsem se optal na možnosti jiných zábav u reprezentanta zájezdu. Mimo jiné mi sdělil, že do zítřka třeba dodat vyplněný lísteček pro zdarma dovoz v den odjezdu na letiště.

V pokoji jsem lísteček vyplňoval a narazil na požadavek čísla letu. To mám v taštičce s pasem, připomněl jsem si a začal jsem tu věc hledat. Marně. Vysypal jsem cestovní brašnu, prohledal bundu i batoh, kde doklady mívám, nervy tečou, podíval se pod postel, ale nikde nic.

Po pár minutách spolu s asistentem manažera hotelu a dalším zaměstnancem prohledáváme opět celý pokoj. Moje choť a naše malá skupina si lebedí u moře a u bazénu. Sepisuji protokol, mám poznámky o tom, že dosud nic takového mne v Mexiku, navzdory mnoha nepříjemným zprávám o jiných turistech, nepotkalo. Asistent manažera nabídl pomocnou aktivitu, leč toho dne odpoledne mi řekl, ať se obrátím na reprezentanta *WestJetu*.

Jediným řešením je urychlená návštěva kanadského konzulátu, snad jedinou přízní osudu vzdáleného jen sedm minut chůze. (Úřední hodiny 9 - 13h)

A tak na druhý den jsme s manželkou vyrazili na našťestí nedaleké kanadské zastupitelství ohlásit krádež dokladů v obavách, abych se dostal domů. Byl čtvrtek, konzulát zavíral v jednu hodinu, bylo třeba dojet na policii, pro fotografie, vyplnit hojné formuláře a druhý den ráno je podat. Pohledná úřednice na konzulátě v samém počátku jednání sdělila, že v okamžiku podání žádosti o *Emergency Travel Document* originální můj pas pozbývá platnost.

V den podání žádosti žena, snacha a vnoučátka odjely na jakousi podívanou s delfíny a případnou projížďku na nich a já v nervozitě a zmatku nepřechetl důkladně informace jak si s formulářem počínat a výsledkem byly mou chotí nepodepsané tři fotografie (pořizovací cena pro informaci 160 pesos, v této době v bance možno dostat za *dolar kanadský 11.40 pesos*, za *americký 12.53 pesos*) do pasu. Opomenutí plus jiná nepříjemnost se projevily příplatkem k poplatku 75 dolarů za ten *emergency document*, když jsem se za proces finančně vyrovnával.

Protože když se něco nemá dařit, tak se to nedaří se vši dokonalostí a vysvětlení se člověk těžko dožaduje. Ač mám doklady okopírovány, kopie jsem si do Mexika nevzal. Z nějakého nejasného důvodu vybral jsem si malou, kdysi použitou, koženou peněženku a snad očarován škodolibým ďáblem, ale spíš vlastní nejapností, nepřendal jsem si do ní řidičský průkaz. Obsahovala jen credit kartu a kartu zdravotního pojištění od bývalého zaměstnavatele, žádný doklad s *mojí fotografií*. *Byl jsem v tu chvíli dokonale persona non grata*.

Po ne právě krátkém procesu ověřování méj totožnosti na kanadském konzulátu vrátil jsem se do hotelu, najedl se, napil a ponořil se do modravých vod bazénu a pak i ne zcela modrých v tomto místě vod Pacifiku.

Čas plynul, pomalu jsem se uklidňoval. Večer se seznámil s chlapíkem z Burnaby. Povídali jsme si, když přišla moje choť a sdělovala, že telefonuje syn.

„Stalo se něco?“ chtěl jsem vědět.

„Nevím. Pojď.“

Ve výtahu jsem slyšel jak mi buší srdce. To se ale v pokoji téměř zastavilo. Žena

ukázala na postel, na ní ležela ona taštička s doklady.

„Kde to bylo,“ špitnul jsem.

„Tady,“ ukázala na dno brašny, kde pod zipem je možno leccos uložit. „Tam už jsi přece někdy doklady dával, ne? Po tvém vyvádění jsem se přece jen všude podívala, bohužel pozdě,“ řekla.

Ano, na takové místo už jsem doklady dával. Ale tentokrát jsem naprosto nevěděl, naprosto si nepamatoval ten okamžik. V letadle jsem byl dvě minuty v bezvědomí. Taková záležitost může způsobit dočasný výpadek paměti. To se mi zřejmě stalo.

Sotvakdy může být průběh krátké dovolené takto poznamenán. Omluva vedení hotelu, ostuda, midrák, obavy, zda *emergency pas* bude nakonec vyřízen včas. A posléze i obavy o své zdraví.

Dostal jsem dokument podoben listu mého univerzitního diplomu a platný jen na tři dny, do ruky pět hodin před odjezdem na letiště. Dosud po tři roky platný pas je k ničemu, nový bude stát 120 dolarů, ač naposledy v roce 2012 činil poplatek 90 dolarů. Pokrok se nedá zastavit.

Nezbývá než říci něco o Holiday Inn, místě našeho *all inclusive* pobytu. Bohužel, nalézá se z obou stran obklopen jinými hotely. Od městečka Puerto Vallarta je to 3.5 kilometrů. Když jsem si šel pro fotografie na pas, ocitl jsem se v mega nákupním centru, snad větším než jaká jsou na severním pobřeží Vancouveru.

Pacifik tady není podoben Karibiku. Voda ne právě průhledná.

Sousední hotel, jak jsem viděl z okna, vyznačoval se bezmála prázdnotou. Později mi bylo sděleno, že je toho typu *time share*, tady zakoupení jistého času použití za jistý peníz s možností po tu dobu tam pobýt. Tato věc je dneska těžko prodejná a tak ztrácí na popularitě, jak jsem mohl dobře vidět z balkonu našeho pokoje.

Jídlo bylo dobré, ne ale tak dobré jak naposledy v Dominikánské republice. Místo nabízelo hlavně večer pěkný pohled na Puerto Vallartu v dálce.

Ocenil jsem chování manažera a jeho zástupce v té neblahé věci ukradení a nalezení mých dokladů. Chovali se oba jako džentlemani.

Kampak se asi vydám za teplým oceánem nebo mořem a slunečním svitem příště?

Vladimír Cícha-Vancouver

Jelena Jedličková – obrazy tvář (a) krajiny

Radnice Slezská Ostrava
Těšínská 35/138
Vernisáž: 29. 5. 2014, 17.00
uveďte Marie Šťastná

Výstava probíhá: 29. 5. – 22. 6. 2014
Otevření: úterý-pátek 10.00-17.00
(přestávka 11.30-12.30)
sobota a neděle 10.00-16.00

OSTRAVA!!!
SLEZSKÁ OSTRAVA

Festivalový deník

Pokračování ze str. 1

A poslední film prvního dne, byl koprodukční snímek *Velmi žhavé léto*. Odehrává se kdesi v Bukurešti, hovoří se v něm anglicky a hlavní slovo je f... Řekl jsem si, že jeden mizerný film na začátek festivalu stačí a tak jsem opustil sál.

Den druhý - úterý

Biblický den začíná večerem předchozího dne. A tak nějak se to dá říci i o festivalu. Každý večer se v deset hodin setkají v kavárně *Měšťánské besedy* návštěvníci festivalu a téměř každý večer je možné hovořit s lidmi kolem filmu. Vyměňovat si dojmy, zkušenosti, rozebírat film, hovořit o filmu, ale i o politice. Téměř každý den nás také čeká nějaké překvapení. Počínaje skleničkou bílého nebo červeného vína a v úterý byla ochutnávka nejkvalitnějších rumů, nejmladší byl desetiletý z Dominikánské republiky, ale skvělý byl patnáctiletý s kokosovou příchutí. Nejdražší byl dvacetiletý. Je zajímavé, že i po menším požití tvrdého alkoholu, člověk přestává ovládat svůj jazyk a začne žblábolit. To se nedá říci o těchto kvalitních nápojích. Každý večer zde potkávám nové lidi. V pondělí to byla Jana Cisar z Berlína, její rodiče pocházejí z českého pohraničí a Jana natočila film o vesnici, kde kdysi bydleli.

Film byl uveden v minulosti na tomto festivalu. Hovořil o věcech, o kterých se mnoho nehovoří, o odsunu, o tom jaký to mělo vliv na krajinu a jak se tato oblast z toho těžko vzpamatovává.

V úterý jsem se sešel poprvé s mým oblíbeným autorem Janem Novákem. Nyní žije v Čechách, ale mne oslovil svoji knížkou *Striptýz Chicago*. Ptal jsem se ho, jestli ho hodně krajani kvůli tomu mlátili. On říkal, že byl rozčilen pouze jeden, protože se v ní neobjevilo jeho extempore, jak v české restauraci pozvracel kulečník.

Obdivuhodné je, že píše stejně dobře jak česky tak anglicky a píše dobře.

V úterý jsem nevstal tak časně, protože přece jen únava z cesty působí a každá hůl má dva konce. Pokud se vstane příliš brzy a pokud se jedná o něco jako Menzlův film *Donšajni*, víčka se začnou klížit a nezadržitelně padat dolů a proti takovému chrupání je zvuk mobilních telefonů, které se občas ozývají, jen jemným cvrlikáním probouzející se jarní přírody.

Velká noc

Jelikož jsem nevstal tak časně, viděl jsem v úterý pouze dva filmy. První byl dokument Petra Hátle *Velká noc*. Kamera sleduje lidi, kteří jdou noční Prahou, prostitutky, milenci, prodavačky, oknem se nahlédne do továrny na výrobu hracích automatů. Jedná se o osamělé vykořeněné lidi, kteří mají za sebou i dosti úspěšnou minulost, ale mají i svoje přání a svoje sny. Jako třeba jet do Paříže, což se jedné z těch žen i splní. Noc končí svítáním.

Druhý *Klauni* natočil Viktor Tauš na námět mima Borise Hýbnera a Petra Jarchovského. Je to příběh trojice klaunů, jejichž skupina se v osmdesátých letech rozpadla a vlastně každý z nich šel svou cestou. Jeden emigruje do Francie, z druhého se stal jakýsi disident a třetí jde jakousi komerční cestou. V závěru filmu se ukáže skutečná příčina rozchodu této skupiny. Film má krásné momenty. Například rozhovor navrátilivšího se mima z Francie s novinářem, který mu klade právě otázky - jako jestli necítí, že tímto krokem něco zradil, jestli nebylo úkolem umělce zůstat a rozšiřovat svobodu v rodné zemi. Po několika otázkách se slavný mim

zvedne a odejde. Je to, ale jak se zde v Čechách říká, černá komedie. Takže jsou tam i části laciné pro pobavení diváka.

Klauni

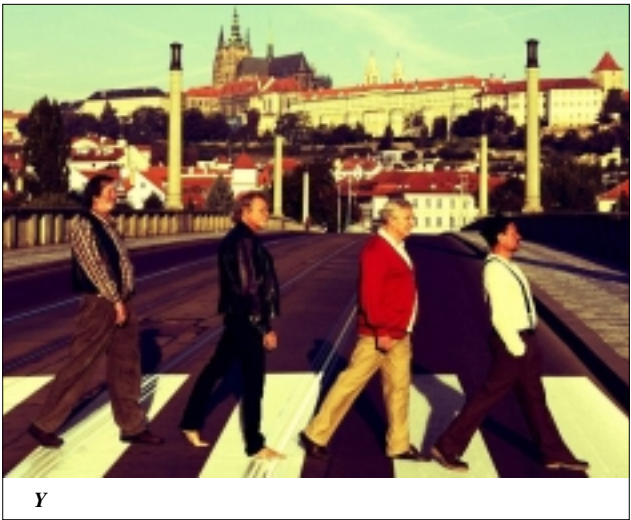
V rozhovoru po promítání filmu, došlo k vysvětlení, proč je film v česko-slovensko-finsko-lucemburské koprodukci. Pokud je film udělán pouze v jedné zemi má mnohem menší šanci se dostat do distribuce v jiné zemi. Tím, že některá další země převezme koprodukční závazky, získává se tím i možnost film distribuovat v té či oné zemi. Jednou ze zvláštností filmu je, že to byl zřejmě poslední film natočený klasickou technikou na 35 mm formát.

Den třetí

Maria mne napomenula, abych nepsal jen o večerním popíjení. Tak tedy začnu ranní snídání. Chvilí mně trvalo zjistit, do kolika hodin se zde v hotelu vydává snídaně. Tento detektivní oříšek se mi podařilo rozlousknout hned první den, kdy o půl jedenácté se mě číšník zeptal, jestli si ještě něco přeji a já jsem zaváhal a se snídání byl konec.

Jinak však jsou zde snídaneě bohaté, jak po stránce hmotné, tak duchovní. Každým rokem zde při snídani potkávám nové lidi, ale i staré přátelé. Letos to byl Juraj Lehotský, který byl v Torontu s filmy *Slepé lásky* a *Zázrak*. Další z filmů, které bylo možno vidět na torontském festivalu byl i *Hořící keř* od Agnieszky Holland, který jen kvůli tomu, že byl uveden dřív v televizi než v kině, nemohl být nominován na oskara. Mému uchu se donesla zpráva, že jeden krajanský spolek měl možnost tento film vidět, ale tuto myšlenku zamítl a dal přednost nějaké veselohře. Nedivil bych se, kdyby si po tom zanađávali členové organizace na komunisty a poměry v Čechách. Řekl jsem si, že politická emigrace v atomovém věku má také své limity. Tak tedy den středeční: V minulosti jsem se snažil vidět od každého žánru alespoň něco, což letos nestíhám. Také možná proto, že jsem se rozhodl dopoledne psát a odpoledne se věnovat filmům a také jsem vynechal pozdní večerní projekce.

Začnu tedy středečním večerem a soutěžním filmem Alice Nelis *Revival*. Krásný film, který si na nic nehraje. Je o skupině rockerů, kteří se sejdou po čtyřiceti letech. Má se jednat o jakýsi podvod, že jeden z nich bude předstírat nevolnost s kolapsem, čímž by se upoutala pozornost bulváru. Jenže skupina musí koncert v *Rakovníku* zrušit, protože se cestou udělá špatně jinému z členů skupiny. Nakonec se koncert přes různé peripatie uskuteční a staří hudebníci zvládnou koncert s novou energií.

Y

Otázka bulváru, však hýbe festivalem. Spíše náhodou jsem se dověděl ráno, že populární zpěvačka z doby konce normalizace a počátku devadesátých let Iveta

Bartošová skočila pod vlak. Skandály Ivety Bartošové dlouhá léta plnily první stránky bulváru. Dokonce majitel internetového bulváru Pavel Novotný se nechal slyšet, že Bartošovou uštve k smrti a to, že bude teprve mediální bomba. Podařilo se mu to. Není divu, že tentokrát kino *Jonáš*, kde se film Víta Klusáka *Český žurnál - Dělníci bulváru* promítal, praskalo ve švech. Pavel Novotný má svou spořádanou rodinku, hraje si tak trochu na Larry Flynta z Formanova filmu *Lid versus Larry Flynt*. Zajímavostí je, že právě mediální honička na Ivetu Bartošovou je dokumentovaná v úvodu filmu. Pavel Novotný necítí výčitky svědomí, vše je v pořádku. Na dotazy odpovídá - spíše neodpovídá, ale předvádí jakési teatrální show. Zeptal jsem se ho, jestli má nějakou hranici v tom, o čem se nesmí psát. Opět nastala teatrální exhibice, To už jsem nevydržel a zařval jsem na něj, aby odpovídal na otázku. Prohlásil, že by nešířil dětskou pornografií (to by šel do kriminálu a bylo by po byznysu) a že by měl zábrany šířit zprávu, o tom že má někdo rakovinu. Už v tomto okamžiku lhal, protože před časem pustil zprávu o tom, že bývalý ministerský předseda Stanislav Gross trpí těmito a těmito příznaky a pod čarou dal, že tyhle příznaky jsou při rakovině.

Český žurnál - Dělníci Bulvaru

Novotný to zdůvodňuje tím, že konkurenční *Blesk*, přinesl náznaky o Grossově onemocnění, takže on to pouze odpálil ve výraznější formě, ale že přímo nenapsal, že má rakovinu. Důvodem bylo, že nechtěl, aby se to dověděly Grossovy děti z internetu. Hlavní argument Novotného nad kterým je nutné se zamyslet, že oficiální tisk se choval v případě Bartošové stejně jako bulvár.

Jsou věci, které nejsou nezákonné, ale nechci se na nich podílet. Jednou z nich je vydělávat na smrti nebo bolesti druhých. Odmítl jsem nastoupit v Československé lidové armádě, jsem rád, že jsem nemusel v životě pracovat ve zbrojovce, nefandil jsem nikdy vojenskému týmu (až snad na pomýlení v dětství, když hrála Dukla mezinárodní zápasy a v útlem dětství mně byla sympatická hokejová RH Brno s Bubníkem a Dandou a fotbalová ČH Bratislava se Schererem a Bubníkem), neúčtuji v novinách pohřební oznámení. Inu obchod se smrtí je ekonomicky dosti výnosný obchod, ať je to zbrojařský průmysl, pohřební ústavy nebo bulvár, ale nemusím se ho zúčastnit.

Den čtvrtý - čtvrtek

Přišel mě navštívit přítel Antonín, s kterým jsem seděl na Borech a se psaním byl konec, proto jsem spojil psaní středeční a čtvrteční do jedné části. Aby se přece jen využil festivalový den, tak jsme vyrazili na Nikolajevův historický film *Cyril a Metoděj - Apoštolové Slovanů*. Zajímavé je, že je film udělán v současné češtině a vlastně velice často věrozhvěstové hovoří v první osobě. Je zde ukázána vzdělanost Konstantina, jeho argumentace před papežem Hadrianem II. Pronásledování Metoděje, moudrost knížete Rostislava a militarismus Svatoplukův. Dá se říci, že po dlouhé době je to dobrý český historický film.

A opět jsem se vrátil k dokumentům. Tentokrát to byl film o expremiérovi Stanislavu Grossovi - *Upřímně*. Po promítnutí se objevila otázka, jestli už věděl nebo tušil něco o své nemoci. Filmaři použili Grossův starší předvolební plakát, vylepili ho v Holešovicích a nechali kolemjdoucí, ať k němu něco sprejem připiší. S výjimkou jednoho, který nevypadal bystře se jednalo o nenávistné výroky. Lid nemůže expremiérovi zapomenout jeho stomilionový obchod. Gross se během celého filmu jaksi omlouvá (sto milionů sice nevrátí), ale tvrdí, že v

Pokračování na str. 6

Festivalový deník

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 5

Životě udělal horší věci, za které by se měl stydět. Říká o sobě, že je věřícím člověkem a že snad obstojí v poslední chvíli před Hospodinem. Působí naivně, ale člověku je mu ho spíše líto. Navíc se divák ptá, jak je možné, že se tento člověk stal představitelem státu, ale na druhou stranu, copak jinde neměli horší politiky jako třeba G. W. Bushe nebo Berlusconiho.

Expremiéři -Stanislav Gross

Vlastně i další dva filmy byly dokumentární. Jeden byl o rodině Rychlíků: otec filmař a herec Břetislav Rychlík, hovoří s dcerou Apolenou. Otec bojovník proti totalitě. Apoleně vadí, že je na pravé straně spektra, v době, kdy pravice nic nedělá proti rasismu v Čechách, že pravice přitakává tomu, že jsou lidé vystěhováváni z domů, že jsou v zemi bezdomovci. Jejich dialog se udává za přítomnosti facebooku. Na můj vkus je tam toho *googlu* příliš.

Večerní film *Hoteliér* je něco mezi básní a dokumentem. Skupina herců Jan Kačer, Vladimír Pucholt, Josef Abrahám a Libuše Šafránková přijedou za Pavlem Landovským, aby znovu nacvičili jeho hru *Hodinový hoteliér*. Nejde o samotné představení, ale o umělecký proces. Kamera Josefa Abraháma mladšího je jaksí mimo. Účastníkům projektu se podařilo ji ignorovat také díky tomu, že Josef Abrahám točí prakticky vše a je všudypřítomný. Někdy máme až pocit, že kamera vniká za hranice soukromí. Na druhou stranu aktéři vědí, co je čeká. Celý projekt se nemusí podařit. Nejde jim o výsledek filmu, ten je vedlejší. Jde jim o jakousi resuscitaci starého přátelství, jde jim o *osmyslnění* celého setkání. Nejen o pomoc Pavlu Landovskému, ale i o pomoc sobě samým. Chtějí zachytit něco, co

nenávratně prchá a jako kdyby viděli, že Pavlu Landovskému čas prchal rychleji než jim. Landovský chce umřít, ale během setkání ho tato *chuť* přejde a je alespoň na chvíli nahrazena chutí hrát a žít. Jak dlouho mu tato chuť vydrží je otázkou, ale doufejme, že se jedná o víc než o chvilkovou náladu.

A ještě jeden příběh, který se stal v létě 1977, půl roku po vzniku Charty 77. Byl jsem tehdy v Nápravně výchovném ústavu v Libkovicích. Byl to zvláštní kriminál. Pracoval jsem tam jako elektrikář, což bylo asi jediné období v mém životě, kdy jsem využíval své chabé znalosti z průmyslovky a tak trochu mně znepríjemňoval život brigádýr Jantula, který pro mne vymýšlel různé aktivity jako kopání příkopů...

Jednou v pondělí se brigádýr vrátil z *opuštětku* a hned při nástupu mně řekl, abych za ním o přestávce přišel. Čekal jsem další buzeraci. Místo toho mne vybídl, abych se posadil. Pak řekl, že mne má pozdravovat od Pavla. Pochopitelně jsem nevěděl od jakého Pavla. Tak brigádýr upřesnil, že Landovského. Před tím jsem viděl Pavla Landovského několikrát ve filmu, možná v divadle nebo v nějaké kavárně, ale nikdy jsme spolu nějak nehovořili. Brigádýr Jantula mně vysvětlil, že se někde, snad v Mělníku, setkal v hospodě s Pavlem Landovským a ten když se dověděl, že Jantula je doma

Hoteliér

na opuštěák z Libkovic, nastartoval svého *saaba* a odvezl brigádýra Jantulu zpět do kriminálu s pokynem, aby na mne dával pozor. Což Jantula do konce mého pobytu v Libkovicích plnil. Jenže časy se i tehdy měnily a já po pár měsících putoval na obávané Bory a brigádýra Jantulu jsem už nikdy neviděl a když jsem o tom po revoluci říkal při nějakém setkání Pavlu Landovskému, tak již si na tuto epizodu nepamatoval. Dodejme jen, že *Hodinového hoteliéra* uvedlo torontské *Nové divadlo* s Ferdou Čulíkem a Josefem Čermákem v polovině osmdesátých let a představení byl přítomen i Pavel Landovský.

...

BrouCzech - staronové české pivo

Pošmákněte si v Ontariu na lahodném zlatém ležáku z malého pivovaru v Nové Pace, který je zde od roku 1864

K ochutnání v restauraci *Praha* na Masaryktownu ve Scarborough
The Golden Pheasant,
733 Lakeshore Rd. E., Mississauga
Fiddler's Dell Bar & Grill,
781 Annette St., Toronto.

K dostání je ve víc
jak čtyřiceti prodejnách s pivem
od Oshawy až po St. Catharines.

Rovněž v obchodech v Ottawě, Peterborough,
Sudbury, Barrie, Collingwoodu, Kitcheneru,
Londonu Windsoru a v přilehlých oblastech!

Najděte si váš *Beer Store* na
www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager
a klepněte na "View Locations"

Nyní je snižená cena o 13 %.
při nákupu 24 láhví o dalších 9%!

Informace o pivovaru: www.novopackepivo.cz

Závěr festivalu

Pátý den jsem si musel odskočit do Prahy, ale vrátil jsem se na závěr festivalu. Bohužel v poslední den se toho již moc nehrálo. K vidění byl pouze film Jiřího Stracha *Osmy*.

Úředník bytového hospodářství omylem, pod vlivem alkoholu, podepíše *Chartu 77* a ráno, když se probudí,

Osmy

zjistí že se celý svět změnil. Bývalí přátelé se od něj distancují, naopak lidé, kteří ho doposud neznali se k němu hlásí a chtějí, aby jim pomohl získat něco v zahraničí. Hrozí mu, že ztratí i nevalnou pozici v zaměstnání, která mu zůstala po odchodu bratra do zahraničí. Stane se terčem zájmu StB, která ho chce získat pro spolupráci. Ke všemu mu mají trhat osmičky a to mu nahání hrůzu. Situaci se mu nakonec podaří zvládnout za pomoci zubaře, který je zároveň psychologem. Nejen, že ho zbaví strachu z trhání zubů, ale i strachu z neisté budoucnosti...

Nebyl jsem nikdy přívržencem toho, že film nebo román má odrážet detaily doby, ale některé momenty, které jsou snad všeobecně známé mně vadily. Působila trochu komicky představa, že Hlas Ameriky vysílá v poledne. Hlas Ameriky přece vysílá brzy ráno, v podvečer a hlavně o deváté večer. Také si těžko dovedu představit, že by někdo podepsal *Chartu 77* v hospodě pod vlivem několika panáků. Na to mluvčí Charty, obzvláště v době jejího vzniku velmi dbali.

Na poslední film jsem šel do promítačky a jelikož jsem zde neviděl žádný slovenský film, rozhodl jsem se pro

Miluj ma alebo odíď

snímek Mariany Čengel-Solanské *Miluj ma alebo odíď*. Příběh tří žen. Jedna oslavuje rozvod, jedna narozeniny a jedna milostnou avyntýru. Film je zajímavý také tím, že se odehrává v slovensko-maďarském pohraničí a že se z části odehrává v maďarštině.

Poslední událostí festivalu bylo rozdávání *Ledňáčků* při slavnostním zakončení 27. filmového festivalu *Finále*, které se uskutečnilo v prostorách Fakulty umění a designu *Západočeské univerzity*. Pozoruhodné bylo také, že sál zdobila figurální tvorba studentů pod vedením profesora Borise Jirků. Podle mezinárodní poroty hlavní cenu dostal film Zdeňka Tyce *Jako nikdy*. Tento film dostal i ocenění studentské poroty. V diváckém hodnocení nejvíce bodů získal film *Křídla Vánoc* od Karin Babinské. Zvláštní ocenění patřilo i Jiřímu Mádlovi za film *Pojedeme k moři*. Z dokumentárních filmů byl oceněn film Petra Hatleho *Velká noc*. Studentská porota ocenila i osobní film Tomáše Kratochvíla *Gadžo*. Cenu Dagmar Táborské, kterou předal Lanny Rosický, určenou pro nejlepší film režisérky do 35 let získala Linda Kallistová-Jablonská za snímek *Počátky* a Cenu Václava Táborského pak snímek *Parta Analog* režiséra Martina Duška.

Druhý den ráno čili v neděli jsem vstal časně, rozloučil se s těmi, kteří mne na festival pozvali a odjel do Prahy. První část mého pobytu v Čechách skončila a v příštím roce je Plzeň hlavním městem Evropské kultury.

Aleš Březina - Plzeň, foto: Festival Finále

Cesta do Slaného

Týden po plzeňském festivalu *Finále* mne čekala další zatěžkávací zkouška ve Slaném, kde byl křest knihy Josefa Čermáka *Rozlet* - o českém podnikateli Milanu Kroupovi. Oba pocházejí ze stejného kraje. Josef Čermák pochází z nedaleké obce Skůry, Milan Kroupa z Dřetovic. Já sám jsem se v této oblasti potloukal jako vrtný dělník v polovině sedmdesátých let minulého století. Tehdy Slaný bylo dosti nehostinné město s dvěma hospodami, ale jednou za rok se zde konaly *Slánské jazzové dny*. Bydlel jsem v maringotce, která se stěhovala z místa na místo. Nejdéle jsme snad vrtali v obci Trpoměchy, která byla vzdálená jen snad kilometr od Slaného a jestliže i v dešti se dalo dojet z Prahy do Slaného na kole, aniž by se člověk zašpinil, ten kilometr ze Slaného do Trpoměch byl utrpením a nános bahna dosahoval až několika centimetrů.

Další vesnicí, kde jsem působil byl nedaleký Dolín. Původně jsme měli vrtat blíže ke Slanému, ale stalo se, že řidič našeho auta viděl nějakého člověka, jak si zalévá velice pěknou zahrádku. I sdělil mu, že ho lituje, protože vedle té pěkné zahrádky bude vrt a později uhelný důl. My jsme se škodolibě usmívali, zatímco člověk v zahrádce se spíše křenil. Jenže, jak se později ukázalo, jednalo se o nějakého ředitele dolů a ten okamžitě zakázal vrtat v okolí jeho příbytku a my jsme museli začít vrtat o dva kilometry dále, čili až za obcí Dolín. Když jsme museli stěhovat již započatý vrt, křenili jsme se my. Jak se tvářil majitel zahrádky, to nevím. Z Prahy do Slaného je to necelých padesát kilometrů a i ve sněhu se to dalo zvládnout pod dvě hodiny. Do Slaného jsem přijížděl v šest ráno a v tu dobu vždycky vyfárali horníci z nedalekých dolů, takže i v jedné z těch dvou hospod bylo živo.

Časy se mění a nyní vede z Prahy do Slaného rychlostní silnice a autobusy vyjíždějí ze stanice *Dejvická* každou půl hodinu. Jenže stanice Dejvická je rozkopaná a než jsem našel autobusovou zastávku, ujel mi první spoj. Podobně postižená paní byla rozčilená, že autobus o půl hodiny později jede přes všechny vesnice, což mně nevadilo, protože se jelo stejnou trasou, jako jsem jezdil před mnoha léty na kole. Hezky přes Stehelčeves, Brandýsek a Knovíz. Časový rozdíl byl asi dvacet minut a

SOCHA TGM VE SLANÉM

když jsem dorazil do Slaného nebylo městečko k poznání. Místo dvou hospod a jedné samoobsluhy, zde byla řada hospůdek, kavárniček a obchůdků. Na náměstí socha Tomáše Garrigue Masaryka. Náměstí krásně opravené. Škoda, že bylo pondělí a Vlastivědné muzeum, kde právě probíhá výstava *Jan Hus roku 1415 a 600 let poté*, je zavřené. Křest knihy však proběhl v kapli *Zasnoubení Panny Marie*, která je součástí muzea. Kaple je téměř plná. Jsou zde i někteří známí, jako Rydlovi z Toronta, zástupci města a gymnázia, studenti, přátelé. Z Prahy dokonce přijela i paní Matoušková, velká příznivkyně Kanady. Jsou zde i zástupci nakladatelství *Ateliér IM* z Luhačovic, paní Irena Voštová a Miloš Bařinka. Odpoledne začíná studentská saxofonová kapela, zřejmě inspirovaná Josefem Škvoreckým. Není to jediná hudební vložka, další obstaral nadaný varhaník, rovněž ze slánské střední školy, který na závěr zahrál *Gaudeamus igitur*. Následují otázky pro Josefa Čermáka a Milana Kroupu. Josef Čermák v úvodu vyprávěl o tom, jak ztratil zde domov, o odchodu z Československa. Nyní však, že má

pocit, že má domovy dva. Což potvrdil i zájem studentů dopoledne na slánském gymnáziu. Josef Čermák se vyznal ke své lásce k poezii a vyslovil svou víru v budoucnost a mladé lidi. Milan Kroupa připomněl, že v osmnácti letech se vrátil jeho otec z kriminálu a jak mu poradil, aby odešel ven, ale aby se nikdy nepral za cizí zájmy a chytil se příležitostí, které kolem nás létají jako hvězdičky. Milan Kroupa vyprávěl i o svých obavách, když odcházel do exilu. Josef Čermák objasnil, jak se seznámil právě s Milanem Kroupou.

SAXOFONY ZAHRÁLY NA UVÍTANOU

Paní Irena Voštová, která žije ve Zlíně, připomněla odchod baťovců ze Zlína a návrat lidí po roce 1989. Navázala na slova předchozích řečníků, kteří zmínili dvě věci: poezii a práci. Staré národy se stavěly zcela jinak k poezii. V Číně se mohl stát úředníkem ten, kdo složil báseň. V devadesátých letech se tedy rozhodli s manželem založit nakladatelství *Atelier IM* v Luhačovicích, které vydává díla lidí, kteří trpěli, byli zavření nebo museli odejít. Nyní je výhoda, že se může s exulanty spolupracovat pomocí elektronické pošty. Pochválila lidi venku jako Jiřího Voskovce, že si udrželi češtinu. Politovala, že se nikdy nesesetkala se Škvoreckými a vzpomněla na politické vězně v Kanadě, s kterými se setkala v devadesátých letech na Masaryktownu.

Milan Kroupa dostal knihu *Rozlet* pět dní před odjezdem z Kanady, ale ještě ji v den křtu nečetl a tak se těšil, že si ji konečně přečte. Původně vše namluvil na magnetofon a Zuzana Hahnová to přepsala na počítači. Takto upravený materiál pak Josef Čermák zpracoval. Sám se na knížku dívá, že je to jeho odkaz mladé generaci. Nešlo mu o to, aby propagoval svoji osobu.

Pan Bařinka říká, že se na knize pracovalo okolo půl roku. Od začátku měli vizi, jak by kniha měla vypadat a na výtvarné stránce spolupracovali s Petrem Kopsou. Marie Zieglerová udělala korektury textu, zatímco Miloš Bařinka s Petrem Kopsou dělali grafické korektury. Jednalo se o 82. publikaci nakladatelství. Nyní připravují reedici knihy Inocence Krutla *Baťův exportér vzpomíná*. Nakladatelství *Atelier IM* by dále chtělo vydat ještě *Rozlet* v angličtině a pak připravuje třetí rozšířené vydání Čermákova *It all began with Prince Rupert*.

Na závěr bych se chtěl ještě zmínit o samotné knížce *Rozlet*. Knihu bych rozdělil do čtyř částí: V první jde o život Milana Kroupy v Československu. Druhá pojednává o jeho emigraci, třetí o podnikatelském vzestupu v Kanadě a o letišti v Edenvale, jehož je Milan Kroupa majitelem, a čtvrtá část je obrázková příloha.

Přestože to má být monografie, jedná se spíše o dialog. Prolínají se zde dva světy: jeden Josefa Čermáka, asketický až puritánský, druhý Milana Kroupy - bohémský, riskantní. Z knihy lze vyčíst respekt jednoho k druhému. Jako kdyby se Josef Čermák ptal: Neuteklo mně přece jen něco? Ani Milan Kroupa si není jistý sám sebou, proto se zpovídá

Hells Devils: zleva Jifi Hampl, Zdeněk „Kelly“ Macháček, Miloš „Reddy“ Vokurka, Miroslav „Tony Black“ Schwarz, Jifi „Satan“ Sigmund, při zkoušce ve společenské místnosti tiskárny na Smíchově. Na obraze je první tajemník ÚV KSČ a prezident republiky Antonín Novotný, 1962 Foto: archiv Jaroslava Brezy

někomu, kdo má morální autoritu a tím je Josef Čermák. Oba nejsou klasicky věřícími lidmi, ale kladou si otázku, jestli život skutečně končí smrtí, kam se poděje naše duše, co z nás zůstane až skončíme pozemskou pout. Přestože se Milan Kroupa snaží hovořit upřímně bez zábran, jsou zde momenty, o kterých nehovoří rád. Jen okrajově se zmíní o svém prvním manželství s Růženkou z Bratislavy. Nevíme, jestli se s ní ještě někdy setkal... Jestli se znovu vdala. Zkrátka zmizí. Sdělí nám i to, jak se rozešel (nikoliv rozvedl) s Milenou, ale opět nevíme nic o tom, jestli se pokoušel tento vztah udržet anebo jestli je to uzavřená kapitola. Víme jen, že jeho největší láskou byla Milena, miluje své tři děti z tohoto manželství. Měl hezký vztah k rodičům, obzvláště k mamince. S otcem, který byl dvanáct let zavřený, si toho moc neužil. Přesto ho dokázal jeho otec dokonale nasměrovat. Jako brankář se prosadil v poměrně mladém věku a jestliže s fotbalem přestal někdy v dvaadvaceti letech, pak je skutečností, že brankáři mají vrchol kolem třicítky. Skutečnost, že hrál ještě před vojnou divizi (v dnešních podmínkách by to byla asi třetí liga) svědčí beze sporu o talentu. Postavení Dukly Bratislava, kde hrál na vojně, koncem padesátých let se mi nepodařilo zjistit, ale zřejmě se jednalo o podobnou nižší soutěž. Dnes hraje SK Slaný 1A třídu a pohybuje se v dolní polovině tabulky. Možná, že by slušného brankáře jako byl Milan Kroupa potřebovali. Další příběh, který mne oslovil, je, jak Milan Kroupa byl manažérem skupiny *Hell's Devils*. Podařilo se mi získat dobovou fotografii skupiny z roku 1962. Podrobnosti o skupině zaznamenal František Čuñas Stárek. Pravděpodobně skupina existovala ještě před legendárními *The Beatles* a byli to první průkopníci undergroundu. Z legendárních postav v této skupině to byl Karel Kahovec, který působil později ve skupině Flamengo (na dobové fotografii však není). V knize, která má šestatřicet kapitol, je důležitý i její rytmus a je patrný i generační rozdíl mezi Josefem Čermákem, Milanem Kroupou a mojí generací. Nejstarší generace buď odmítla žít v nesvobodě nebo naprosto nevěřila v jakoukoliv změnu. Generaci Milana Kroupy bylo

PŘEDSTAVITELÉ MĚSTA A ŘEDITEL ŠKOLY UVÍTALI (ZLEVA) J. ČERMÁKA, M. KROUPU, I. VOŠTOVOU A M. BAŘINKU.

přisouzeno žít v nesvobodě, ale pomalu pukaly ledy. Naše generace již nebyla pronásledovaná kvůli dělnickému původu, byla svobodnější. *Hlas Ameriky*, či hudební odpoledne *Svobodné Evropy* se již neposlouchalo tajně, ale běžně na školní brigádě. Pomohla tomu i skutečnost, že někteří spolužáci měli tranzistorové rádio a tyto stanice vysílaly na středních vlnách. O tom, co vysílal zahraniční rozhlas se diskutovalo mezi spolužáky. Běžně jsme se ozývali ve škole při vyučování a kladli jsme nepříjemné otázky. Dokonce jednou paní učitelce na občanskou výchovu praskly nervy a křičela, že nás nic nemůže naučit, protože posloucháme Hlas Ameriky. Začal vycházet studentský časopis *Buchar*. Platformou opozice byly *Literární noviny*, které jsme museli povinně odbírat ve škole a články probírat v hodinách češtiny a dokonce v čítance se objevily dva úryvky z *Bible kralické* (*Žalm 23 a Podobenství o marnotratném synu z Lukášova evangelia*). Nezáleželo nám na tom, jak se nový -ismus bude jmenovat a nepotrpěli jsme si na škatulky a zařazení *levý* či *pravý*. Byli jsme však převalcováni generací svazáků a těch, jak řekl poslanec Tlustý, kteří *nebyli komunisty*, ale byli *u komunistů*. Doufejme, že má pravdu Josef Čermák, když vyjádřil svou víru v novou generaci. Autoři i nakladatelé mají naději, že k této evoluci může dopomoci jejich kniha *Rozlet*, kterou si v Torontu můžete objednat u Josefa Čermáka na čísle 416/532-0524 nebo e-mailem jqc@rogers.com.

Aleš Březina

Havlovo Vyrozumění v Kanadě a USA

Nevím, jestli to byla jen náhoda anebo vliv brilantního překladu Paula Wilsona (2012) na divadelníky v Torontu a v Baltimore, kde dvě divadla skoro ve stejnou dobu letos na jaře uvedla Havlovo *Vyrozumění* (*The Memo*).

Baltimorské *Single Carrot Theatre*, divadlo, které říká, že chce nejen bavit, ale i vzdělávat, doplnilo inscenaci třemi samostatnými semináři na téma *Divadlo a politika: Vyrozumění jako disent; Prostředí kanceláře: dehumanizující systémy ve Vyrozumění*; a *Od Velvet Underground k sametové revoluci a dále: Václav Havel, Československo a USA*. Všechny byly přístupné zdarma každému, kdo si koupil lístek na jedno z představení. Na své webové stránce má *Single Carrot Theatre* také krátké pojednání o umělých jazycích, a teorii o pravděpodobné etymologii ptydepe a chorukor (vojenské zkratky PTMD a CHRKR).

Torontská divadelní skupina *Thought for Food* prvně uvedla *Vyrozumění* před třinácti lety, ještě v původním překladu Very Blackwell *The Memorandum* z roku 1967. Umělecká ředitelka Helen Juvonen přinesla kolegům Wilsonův nový překlad a skoro všichni byli překvapeni, jak je hra aktuální a jak důvěrně k nim promlouvá. To se ostatně opakovalo i při představeních, kdy diváci měli pocit, že hra je z jejich prostředí, jak mi potvrdil režisér Tyler Seguin i autor hudby Alex Eddington. Je zajímavé, že každá z letošních inscenací pozměnila trochu jinak jména postav (s výjimkou Kubše).

V Torontu se hrálo v intimním prostoru divadla *Unit 102* a většina představení byla vyprodaná. Měla jsem to štěstí, že jsem se na jednom z prvních večerů sešla s několika torontskými Čechy a požádala je o dojmy.

Konzultantka ministerstva: Havlovo Vyrozumění jsem neznala. Věděla jsem jen, že v něm je umělý jazyk vytvořený speciálně pro byrokraty. Očekávala jsem řeč plnou zkratek podobných těm, s kterými denně pracuji: OHIP, ODSP, PSA, PPP nebo OOC, ale zde jde o kompletní umělý jazyk podle zákonů diktovaných nepřírozeným byrokratickým duchem.

Našla jsem ovšem jinou paralelu: rigidnost řeči zrcadlila rigidnost úředních nařízení. Překladatel odmítl řediteli přeložit písemné vyrozumění, které dostal, dokud nepředloží příslušné doklady, které se vydávají pouze za určitých podmínek, které nikdo nesplňoval. Takový byrokratický „red tape“ známe všichni i dneska v Kanadě. Ontario si dokonce v roce 1995 zřídilo *Red Tape Commission* a tato komise až do roku 2003 prověřovala všechna ministerská nařízení. Opět jsem se utvrdila o tom, že byrokracii musí regulovat humánnost každého jednotlivce a ne další byrokratický výtvor.

Podnikatelka: Výstižná produkce, velice profesionální a herecky silná. Opravdu silná byla volba herečky do původně mužské role náměstka Jana Baláše. Helen Juvonen v ní byla výborná. Ředitel Gross na své kafkovské cestě v podání Paula Riverse byl rovněž skvělý, stejně tak Cara Pantalone v roli Talaury (předsedkyně). Začarovaný kruh „překladu“ vyrozumění byl podtržen i nápaditou scénou a detaily uniformních kostýmů, jejichž šedou

barvu nahradila červená v druhé půlce hry a zvýraznila sdělení, že změna vedení beze změny systému k ničemu novému nevede.

Konzultantka ministerstva: Byla jsem překvapená i emocionálním zásahem hry. Z bezpáteřnosti náměstkyně ředitele, která vykonávala příkazy, které vlastně jen tušila, se mi zvedal žaludek. Osoby ředitele mi bylo ze začátku líto, zdál se liberální a zodpovědný. Byl však nucen a pak už i ochoten podřídit se nátlaku a podepsal vše, co se mu předložilo. No a z Kubše šel strach, připomínal mi osoby zaměstnané tajnou službou.

Paul Rivers jako ředitel Gross v Havlově Vyrozumění Foto Sunny Kaura

Lékař: Živý výstižný překlad. Malé divadélko a velmi působivá scéna složená z několika stolů a židlí, jejichž snadné přestavění mezi jednotlivými obrazy umožňovalo perfektně vystihnout úřadovnu nebo učebnu (tři stoly v „kruhu“) podle scénáře a vystihnout bravurně atmosféru.

Nesmyslná absurdní byrokracie úřadu a cíle politikaření mezi nadřízenými a podřízenými kolegy, kde absurdita a nejistota z nesmyslnosti a neprůhlednosti byrokratických systémů vede až k ironii a grotesce. Překlad z jazyka ptydepe musí být třemi instancemi 1) schválen, 2) před schválením potvrzen a 3) ověřen před potvrzením, ale to se nevydává bez schválení. A tak ředitel běhá od jedné kanceláře do druhé, ale zůstává bez naděje a bez překladu, stlačen silou nalinkované nesmyslné byrokracie ... ne nepodobné té, s kterou se setkáváme na úřadech různých zemí i v dnešní době.

Překladatelka: Ohromně vážná hra, ale neskonale zábavná. Hodně jsem se nasmála a zároveň mi šel mráz po zádech. Byrokracie, která ve hře nic nevytváří, jen takové stresové perpetuum mobile. Úsilí o přesnější komunikaci, které znemožňuje lidskou komunikaci, lážo plážo prostředí, kde se řeší otázky *Co je dnes k obědu? Kde mají citróny? Uvaříme kafičko...* Dění na scéně pro mě celou dobu umocňovala původní hudba Alexe Eddingtona, který ji dal dohromady z různých žánrů od lidovek po jazz a doplnil zvoněním telefonů, klepotem psacích strojů a šumem, který je taky výmluvný. Navíc některé písně se opakují a v druhém podání mají vždy drsnější text. Celé to působilo jako takový všudypřítomný rozhlas po drátě, ale mnohem lepší. Každý detail inscenace byl promyšlený. Nejdřív mě překvapila krabice papírových kapesníků na stole, ale zdálo se mi, že dobře zastupovala české květináče voděnek.

Malířka: Co se mi vybavuje, když ředitel Gross vysvětluje mladé sekretářce, jak je třeba držet se důležitých principů či myšlenek a uvádět je v praxi, zatímco ona toužebně očekává, že on zareaguje na její city k němu a on její projevy ignoruje, protože je zahleděn do důležitých cílů a hodnot a nakonec ji úplně odmítá a říká, že je mladá a má před sebou celý život a nechá ji odejít... je prostě obraz propasti mezi slovy a činy. Selhání síly uvést vznešená slova do skutečnosti, což je průvodní znak i dnešní doby. Zvláště v politice, ale i v osobním životě. Hra nám nastavuje zrcadlo s otázkou, zda máme odvahu se do něho podívat.

Malá scéna s několika herci v šedém oblečení s doplňky v barvě hořčice je působivá; divák si nemůže nevšimnout té jemné a téměř nudné, ale velmi pečlivě sladěné scény a kostýmů všech zaměstnanců v úřadě. Jasně to budí dojem rafinované předstírané harmonie mezi úředníky navzájem i v jejich vztahu k pracovnímu prostředí. Dokonce i „monitor“, tajný odposlouchávač za zdí, s kterým úředníci otevřeně a nahlas mluví (asi jako Havel mluvil s tajnými, kteří ho více či méně nenápadně sledovali), i ten je barevně sladěn. Je to jemná podmalba směřující k úspěšnému zavedení nového jazyka ptydepe, který má zavést lepší komunikaci v úřadu.

Úžasně silný herecký výkon všech herců byl tak přesvědčivý, že dojem z představení se mi po několik dní prolíná víc a víc s realitou. Zrovna včera, asi nikoliv shodou okolností, během univerzitního večírku na rozloučenou s několika profesory několikrát zaznělo slovo MEMO. Když jsem byla vyzvána říci pár slov, naprosto nečekaně a přirozeně jsem všem přítomným mohla doporučit, aby se zašli podívat na představení mistrovsky absurdní Havlovy hry *The Memo*.

Auditor: Václav Havel psal a přepisoval divadelní hru *Vyrozumění* mnoho let (dokončeno 1965). Poučen a pronásledován historií byrokracie vytvořil dílo, které nás dodnes šokuje svojí nadčasovou globální univerzálností. Nejen teď, ale i v minulosti a, bohužel, i v budoucnosti.

Torontská inscenace hry divadla *Thought For Food* přinesla velice aktuální interpretaci. Záměna náměstka ředitele za náměstkyni, z mužské postavy na blondýnu s uhlazeným účesem a úzkými krutými rty dodala hře velmi agresivní pocit.

A jako závěr, zde je příklad textu v ptydepe z první scény: *Ra ko hutu d dekotu ely trebomu emusohe, vdegar yd, stro reny er gryk kenty, alyv zvyde dezu, kyvndal fer teknu sely. Degto yl tre entwester kyleg gh: orka epyl y bodur depty-depe emete. Grojto af xedob yd, kyzem ner osonferte ylem kho dent de det detrym gynfer bro enomuz fechtal agni laj kys defyj rokuroch bazuk suhelen ...*

ema

FUNDRAISING DINNER FOR THE MEMORIAL TO THE VICTIMS OF COMMUNISM

FRIDAY MAY 30th, 2014 6:30 RECEPTION/7:30 DINNER

TORONTO CONGRESS CENTER 650 DIXON ROAD, TORONTO

SPONSORSHIP TABLES: \$5000 INDIVIDUAL TICKETS: \$250

A tax receipt will be issued for up to 2/3 of the ticket cost

The Canadian Memorial To The Victims of Communism, located in the nation's capital, will stand forever as reminder of the unspeakable suffering born by the victims of communist regimes around the world and as a tribute to the liberty and hope that Canada has provided to the refugees who escaped that tyranny.

In September 2009 Tribute to Liberty, received approval from the National Capital Commission (NCC) to build a Memorial to Victims of Communism and in May of 2012, land was allocated between The Library and Archives Canada and The Supreme Court of Canada on Wellington Street in Ottawa.

Join The Right Honourable, Prime Minister, Stephen Harper on Friday, May 30, to help build this important Canadian memorial for the victims of communism.

WITH PRIME MINISTER STEPHEN HARPER

FOR TICKETS AND INFORMATION:

Call: 855-428-2578 or 855-414-2956

Email: info@tributetoliberty.ca

www.tributetoliberty.ca/fundraiser or

LOCATION OF FUTURE MEMORIAL:

MEMORIAL TO THE VICTIMS OF COMMUNISM TRIBUTE TO LIBERTY

WWW.TRIBUTETOLIBERTY.CA

Zajímavá usedlost Jezerka

Prvně jsem se o téhle pražsko nuselské usedlosti dozvěděla v době, když jsem pracovala na radnici Prahy 4 a přiznávám, že mi byla hned po prvním zhlédnutí velmi sympatická. A to i přesto, že v té době nebyla ani náhodou v dobrém technickém stavu a totéž platilo i o parku, ve kterém se nacházela. Nusle nemají mnoho historických zajímavostí a o to více je třeba cenit usedlost, kterou dál maličko popíšu.

Celá usedlost je trochu opředená mystickými mýty spojenými s kněžnou Libuší - samozřejmě, že proto nejsou žádné důkazy, ale už to, že se tahle spojitost dostala do starých kronik, svědčí alespoň o tom, že se o nějakých dávných zázracích muselo povídat a zprávy vypravováním dorazily až do kronik, kam byly zapsány. Václav Hájek z Libočan ve své kronice už v 16. století uvádí, že kněžna Libuše chodívala na místní vrch Bezer či Jezer k místu, kterému se později začalo říkat Libušina lázeň. To, zda se v tamním jezírku koupala, nevíme, ale víme, že zde pramen byl a ve středověku jeho voda byla vedena na Vyšehrad a ve století čtrnáctém už voda dokonce proudila kamenným vedením.

Všude kolem dnešní usedlosti se nacházely četné bažiny, které se postupně vysoušely, aby poskytly později místo pro založení bohaté vinice. Ta dostala jméno Šustrová a v ní současně vznikla usedlost Šustrovka - nazvaná zřejmě po tehdejších majiteli. V polovině 19. století byla usedlost přestavěna do klasicistní podoby a začala se nazývat Jezerkou. Svým vzhledem hodně připomínala zámček, stejně tak její vnitřní vybavení a výzdoba. Některé interiéry byly vymalovány dokonce Josefem Navrátilem - bohužel nic se z této výzdoby nedochovalo.

Kolem roku 1912 koupila od tehdejších majitelů usedlost Jezerku obec Michle a Občanská záložna v Michli pro zamýšlený park a možnou parcelizaci. Dlouhou dobu pak trvaly kolem Jezerky nepříjemné majetkové spory, neboť záložna poskytla usedlost soukromé osobě pro zřízení kavárny a hostince. Velmi brzy byl provoz *Jezerky* hodně složitý a pestrý. Nacházelo se zde až dvacet osm různých podnájemníků. Restaurační a kavárenské zařízení velice dlouho fungovalo a to k velké oblibě hlavně michelských a nuselských návštěvníků, ale ne už tak k libosti obce Michle. A jak šla doba, měnil se jak vzhled, tak funkčnost *Jezerky* především různými dostavbami. Podle existujícího popisu z roku 1922 vypadala tehdy usedlost asi takto: hlavní restaurační budova byla zděná jednopatrová, v jejím přízemí se nacházela velká hostinská místnost, dvě místnosti spolkové, kuchyň, pivní sklep. V prvním patře bylo pět pokojů. K restaurační budově přiléhal taneční a divadelní sál. Kromě popsaného zde stávalo i zděné přízemní stavení s hospodářským zázemím a obytnými místnostmi personálu.

Po celou dobu 2. světové války budova nesmírně chátrala. Park se začal budovat až v roce 1949, kdy byly definitivně vyřešeny zdejší nepříjemné majetkové vztahy. V sedmdesátých letech 20. století došlo k další přestavbě Jezerky a ta se pak začala užívat jako televizní vysílací studio se stejným jménem. Během přestavby došlo bohužel k odstranění některých původních historických prvků z barokní doby a také byl zrušen rybníček v parku. Park se začal používat hlavně jako parkoviště. Po pádu komunismu se v restituci vrátila část *Jezerky* původním majitelům a nastalé neurovnané majetkové poměry znovu dlouho bránily městu zde cokoli prosadit. Od roku 1975 je *Jezerka* památkově chráněná.

Nakonec se s usedlostí podařila velmi zajímavá věc a tou bylo v roce 2002 založení divadla, které provozuje *Divadelní společnost Jana Hrušínského*. Klasicistní budova v Nuslích každý večer vítá své příznivce a zájem o její repertoár je mezi lidmi obrovský a všech 205 míst v hledišti bývá trvale vyprodáno. V divadle hostují herci jako Jiřina Bohdalová, Radek Holub, Bára Hrzánová, Miroslav Vladyka, Valerie Zawadská, Jan Kačer a další. Neodmyslitelnou součástí společnosti je samozřejmě Jan Hrušínský. Rád si sem zajede i Jan Tříska. Je na místě uvést, že kdysi, zde provedené divadelní představení „Kumšt“ právě s Třískou, Kačerem a Hrušínským, patřilo k těm naprosto jedinečným. A zakoupit si lístek na „Kumšt“, to byl opravdu kumšt.

Připomeňme si, že se ustavením *Divadelní společnosti* podařilo Janu Hrušínskému dokonale navázat na rodinnou dlouholetou divadelní tradici jeho předků. Začala kdysi dávno v roce 1883 prvním držitelem divadelní licence, kterým byl Ondřej

Červíček - ten divadelním prknům zcela propadl a postupně na ně zavedl celou svoji početnou rodinu. Nejznámější osobou byl jeho syn Václav, který si po sňatku s herečkou Annou Budínskou, ponechal její jméno a divadelní společnost nesla pak jméno Budínské a opět jak již tomu bylo v generaci předchozí, jejími herci se stávali především členové vlastní rodiny. V téhle společnosti se narodil v roce 1920 i nám tolik známý herec Rudolf Hrušínský a narodil se opravdu přímo po představení za jevištěm! Jen na popsané malé ukázce je alespoň trochu vidět pestrost a bohatost divadelních vztahů a rodinných propletenců, ale zároveň i obrovská láska a vášeň k divadlu celého rodu Hrušínských.

Dnes už můžeme s úsměvem a uznáním konstatovat, že založenou rodinnou divadelní historií si úspěšně a historicky prošli i další osobnosti jako třeba Josef Kajetán Tyl, Karel Lamač, Josef Kemr a tradice pokračuje. Někde jsem se dočetla, že divadlo *Na Jezerce* je divadlo s rodokmenem a nelze jinak, než s tím bez výhrady souhlasit.

Mně samotné se ještě moc líbí skutečnost, že se původní usedlost Jezerka nachází právě na území Nuslí, protože rodina Hrušínských v téhle pražské čtvrti bydlela a bydlí dosud, dokonce na rodinné vile je dnes umístěna busta Rudolfa Hrušínského. Vilu postavil dědeček dnešního Jana a Rudolfa v roce 1928 v tehdy zcela nezastavěné ulici a od té doby to bylo rodinné sídlo. Komunisté sice udělali na nějakou dobu z vily činžovní dům, ale po revoluci se opět vila stala čistě sídlem rodinným. A od starousedlíků vím, že především Rudolf Hrušínský Nusle miloval a to nejenom pro rodinné sídlo a kořeny, ale také pro místo samotné, pro všechny ty ulice a uličky do svahů, v jeho mládí nezastavěné pláně, na jaře rozkvetlé zahrady, milý a trochu ospalý klid téhle pražské čtvrti, její svérázné a dobrosrdečné obyvatele a prý samozřejmě i některé pivnice s dobrým pivem, mezi které údajně vždy patřila hospoda *U Bansetů* v Tábořské ulici proti radnici. K té bylo a pořád je od Hrušínských hodně blízko.

A dnešní *Jezerka*? Vypravila jsem se tam. Do upraveného a rozsáhlého parku vstoupíte krásnou zdobenou bránou, v jejímž čele je nápis „Divadlo Na Jezerce“. Hned za bránou se ocitnete jakoby v jiném, klidném a trochu pohádkovém světě. Opravené budovy Jezerky se do zeleně parku dokonale hodí. Vyzařuje z nich jakási přirozená a skromná líbeznost. V parku už je znovu vybudované jezírko. Lavičky vybízejí k posezení. Dávnověkost místa dobře navozují památkově chráněné mohutné staré platany. Jen kněžnu Libuši jsem tady nepotkala - možná jindy.

Jana Fafejtaová - Praha

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z výstavy Puzzle

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggallery.net

e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Putin a Velké Rusko!

Nespočet komentářů se vyrojilo kolem nedávné Krymské krize, ve kterých anexi poloostrova Ruskem přirovnávali k záběru Sudet Hitlerem. Určité porovnání dvou událostí lze nalézt v tom, že v obou případech sehrála velikou roli národnostní otázka obyvatelstva. Z historického pozadí však porovnání je problematické.

Narušení pokoje v Sudetech jedním šílencem se odehrálo po tisíciletém soužití německého a českého obyvatelstva ve stejné

zemi, avšak rozšiřování ruského impéria se odehrávalo téměř od nepaměti. Ivan IV. Hrozný v 16. století si udělal zásluku na přístup k Baltskému moři, což se také stalo za vlády Petra I. Velikého, který ukrojił značnou část ze Švédska umožňující Rusku přístup k moři. Na Krymu se za posledních 500 let vystřídalo mnoho národů. Teprve Kateřina II. v roce 1783 anektovala Krym. Dávat lekci z historie není třeba, každý zájemce si to může vyhledat v encyklopedii.

Současná politika též poukazuje na *Velmocenské ambice Ruska*. Putin se zřejmě chce také zapsat s velkými písmeny do dějin Ruska, jako další rozšiřovatel impéria po vzoru svých nedávných komunistických předchůdců. Nezapře se jeho indoktrinace z výchovy na člena KGB, kde jistě kladl největší důraz na brutální sílu, kterou teď začíná předvádět.

Osobám Putinova ražení jde vždy o něco většího - o moc a slávu! Neznámo proč mají mesiášskou mentalitu zachraňovat lidstvo. Vytvářet vlastní představu ráje na zemi, i když to lidé nechťejí a navíc za cenu teroru.

Někde se musí začít, tak obviňuje Západ z nepřátelství vůči Rusku přesto, že Západ neudělal nic špatného, co by zasahovalo do ruského života. Je to však pro něho potřebná propaganda.

Na opačné straně, každý si dovede představit, co by asi udělal Sovětský svaz, kdyby se Amerika ocitla v kritické situaci v jaké bylo Rusko v roce 1991 při svém rozpadu, kdy kolabovalo nejen hospodářsky, ale též politicky. Zjistěte bychom viděli bratrskou pomoc sovětů - ruské tanky ve Washingtonu.

Putin sám dobře ví, že už nelze lid ohlupovat nějakou socialistickou utopií, která se nakonec pro své udržení neschopného systému prosazovala po celý čas nepředstavitelným násilím a zločiny. Pravděpodobně proto Putin hraje na jinou, citlivou strunu nacionalismu, jehož hudba vedla v nedávných dějinách k velkým tragédiím.

Zatím co Hitler hrozil všem svým odpůrcům tvrdým úderem, Putin si zvolil taktiku Stalina, která spočívá ve využití chvíle oslabení sousední země a pak si hrát na osvoboditele (ve skutečnosti na okupanta). Nejmarkantnějšími příklady jsou baltské republiky, kde obdobným způsobem jako na Krymu proběhla referenda v roce 1940 pod ruskou botou za veliké bolševické propagandy. Do světa se hlásalo, že tyto národy si vyvolily připojení k rodnému Rusku. Touto anexí se dostaly pod ruský útlak který trval 51 roků. A dnešní oslabená Ukrajina se zdá pro něho obdobně dobrou kořistí.

V mediích a zrovna tak v diskuzích lidí se objevují názory, že Krym patřil před rokem 1954 k Rusku a tím má jakýsi nárok na poloostrov.

Ač málo kdy souhlasím s V. Klausem, uvedu jeho názor z LN. 15. 4. 2014 :- *Rusko vojensky intervenuje a okupuje Krym jako v roce 1939 Hitler Československo (resp. jeho západní část) a jako Brežněv v roce 1968 Československo. V roce 1939 (resp. už v roce 1938 při Mnichovské dohodě) a v roce 1968 světoví demokraté dostatečně neprotestovali, teď je to konečně třeba udělat. A to až do vítězného konce. Linie Hitler-Brežněv-Putin je přece úplně jasná a dnes ji nevidí a nechápou jedině ti, kteří tomu dostatečně nerozuměli ani tenkrát.*

Je vhodné připomenout, že 1. prosince 1991 se konalo na celé Ukrajině referendum o nezávislosti, kdy 90% hlasujících lidí bylo pro samostatnost celého území Ukrajiny včetně Krymu. Z tohoto hlediska tvrzení o nároku na území velice kulhá!

Uznání takového odůvodnění světem by mohlo vést k nepředstavitelné řetězové reakci - k přetvoření větší části Evropy, jelikož v Evropě snad neexistuje žádný stát, který by neměl na svém území jiné národnostní skupiny. Představme si situaci, že kdejaká krajina by si dělala referendum o tom, kam se chce připojit, jako se to událo na Krymu. Dvoumilionová menšina v Rumunsku a půl milionu obyvatel na Slovensku by se referendem připojili k Maďarsku! A přepojování k druhému státu by pokračovalo Zakarpatskou Ukrajinou, Volyní, přes bývalou Jugoslávii, Tyroly do Španělska k Baskům a nebralo by konce.

Existuje vůbec nějaký jiný důvod než šovinistická nenávisť lidí, aby různě mluvící občané nemohli žít v pokoji v jednom státě? Stačí se podívat na čtyřjazyčné Švýcarsko, kde od roku 1848 žijí spolu v klidu a v míru v jednom státním celku.

Další mylný argument je ten, že Rusko anektovalo Krym z potřeby teplovodního přístavu pro svoji základnu vojenské flotily. Je to také jen soudružský způsob jednání. Z jakého důvodu by nemohli mít svoje základny v cizích zemích založené na přátelském vztahu tak jak to má NATO?

Kamenem úrazu, o který Evropa od nepaměti škobrtá je dělení Euro-Asie na Východ a Západ. Toto dělení není kvůli zeměpisu nýbrž proto, že Rusko - východ bylo kulturně i ekonomicky zcela jiného charakteru s jinou kulturou než je západ od hranic Ruska.

Těžko by kdo vypsál, proč si Rusko ve své dlouhé historii zvolilo místo všeobecného kulturního a technického povznesení svého národa raději zůstat jen mohutnou zemí a prosazovat se nikoliv umem, ale silou.

Bohužel, část lidí v současné Ukrajině nechápe, proč se mají přiklonit k „západu“ - k Evropě!

Neuvědomují si, že je to snad jediná cesta dostat se konečně z ruského podmanění, pod kterým byli po mnoha století. Dalo by se to přirovnat k volbě Čechů v roce 1918, kdy po třistaleté nadvládě Habsburků opět nabyli svou samostatnost. Rozdíl mezi českým a ukrajinským národem však spočívá pravděpodobně v tom, že po dvou generacích bolševické vlády na Ukrajině jsou lidé tak desorientováni a zastrašeni, že většina má jen starost o svůj denní chléb.

Taková situace se mohla vidět také v ČSSR za vlády G. Husáka, kdy lidé se stáhli do svých „ulit“. Každý se staral jen o sebe, o rodinu a svojí chatičku. V takové situaci je těžké očekávat od lidí vidiny lepší budoucnosti, když jejich starostí je zítřejší den.

Nikdo dnes nedokáže předpovědět příští osud Ukrajiny a s tím spojený též osud sousedních zemí a celého světa.

Bude opravdu záležet na tom, zda se v Rusku převládne zdravý rozum, nebo šílenství několika jedinců, tak jak se to stalo mnohokrát v minulosti (Napoleon, Lenin či Hitler)?

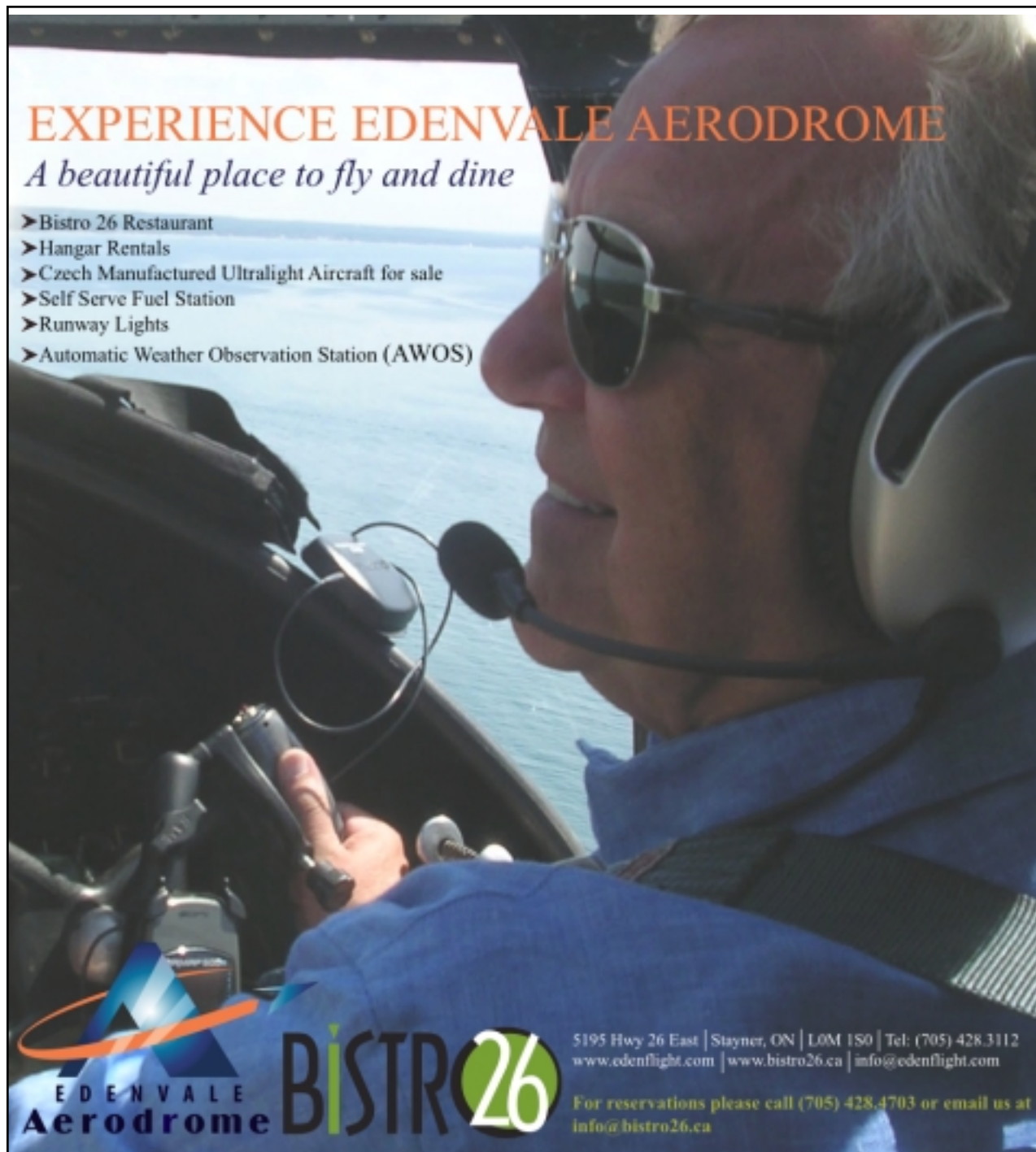
Vilém A. Kun, Winnipeg, (duben. 2014).

Chcete sledovat a ovládat
TV vysílání z pohodlí
Vašeho gauče?

Kablovka
online TV The future of IPTV
www.kablovka.com

Česká a Slovenská televízia jednoducho a bez počítača!
www.kablovka.com

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME
A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

BISTRO 26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Výsledkový posun českého hokeje na mistrovství světa, ale bez medaile

Národní obrození až v Praze?
Z Minsku do našeho zpravodaje JAROSLAVA KIRCHNERA

Po vyřazení ve čtvrtfinále letošního zimních olympijských her a nekvalitním výkonu, který tým v Soči odevzdal, česká sportovní veřejnost při mistrovství světa v Minsku přímo prahla po národním hokejovém obrození. A spasitelem se měl stát Vladimír Růžička, který ve funkci reprezentačního trenéra vystřídal ostře kritizovaného Aloise Hadamczika. Jak by ne. Vždyť nelze zapomenout, že mistr světa 1985 z Prahy a kapitán československých olympijských vítězů 1998 z Nagana už jakou kouč přivedl své svěřence k posledních dvěma titulům českých světových šampionů, ve Vídni 2005 a v Kolíně nad Rýnem 2010.

A mužstvo, které v téměř dvoumilionové běloruské metropoli mělo tohle přání naplnit? Na první pohled kvalitu rozhodně nepostrádalo. Šest hráčů klubů Kanadsko-americké hokejové ligy NHL a stejný počet borců, kteří nedávno zářili ve fantastické sedmidílné bitvě finále evropské Kontinentální hokejové ligy Metallurg Magnitogorsk - Lev Praha. Pět v barvách Pražanů a elitní magnitogorský kanonýr Jan Kovář, jehož góly hodně napomohly k tomu, že Gagarinův pohár šel do Ruska. A dirigent tohoto souboru? Nikdo jiný než nejslavnější český hokejista všech dob, momentálně útočník New Jersey Devils, už dvaatřicetiletý Jaromír Jágr. Mimochodem Růžičkuv spoluhráč ze zlatého olympijského Nagana.

Tresty za nedisciplinovanost

Hodně se diskutuje o tom, zda se mistrovství světa má konat i v olympijském roce a jestli druhý turnaj nejvyšší kategorie reprezentačních celků není hokejovou devalvací. Kdo viděl minské galapředstavení, musí kritické názory tohoto charakteru jednoznačně popřít. Takže se pojďme podívat, jak se jeho scénář vyvíjel a to zejména v českém podání.

Los skupiny A českému celku letos hned na úvod netradičně přiděluje tři těžké soupeře během prvních čtyř dnů - Slovensko, Švédsko a Kanadu. V bratrovražedném souborji Čechů se Slováky vyrovnání na 2:2 zařizuje dvě minuty před koncem Jágr a o vítězství 3:2 v prodloužení rozhoduje Klepiš. Velká škoda, že hned v tomto úvodním duelu dochází ke zranění obránce St. Louis Blues Romana Poláka a už do dalších bojů zasáhnout nemůže. Naopak se Švédy vyhrávají Češi až do závěru druhé třetiny 3:1, jenže zbytečným vylučováním nechávají *Tre Kronor* vyrovnat a vyhrát po samostatných nájezdech 4:3. Nedisciplinovanost, který bohužel výběr Vladimíra Růžičky provází celým šampionátem, zavinuje další prohru. V tomto případě s Kanadou v normálním čase 3:4. Týmu hlavně škodí úplně zbytečný foul Jana Kováře, za který dostává pět minut plus do konce zápasu. Byť o pár dní později přichází od komise rozhodčích omluva, že trest za Kovářovu nebezpečnou hru vysokou holí měl být uložen "jen" na dvě plus dvě minuty, důsledek v podobě dvou gólů z kanadských holí v rozmezí pouhých sedmnácti vteřin by býval byl stejný...

Na kobereček o půlnoci

Následně mužstvo České republiky ve skupině čeká čtveřice protivníků, o nichž se vždy hovořilo jako o hokejových trpaslících. V pořadí Itálie, Dánsko, Norsko, Francie a nikdo ani v nejbujnějších snech netuší, jak infarktové zápasy to pro hokejové fanoušky budou. Neskutečná radost z těžce vybojované výhry nad Italy 2:0, kterou necelých pět minut před koncem pečeti svou trefou Jágr. Na to vůbec první historická prohra s Dány výsledkem 3:4 po samostatných nájezdech, třebaže ještě pět minut před závěrečným klaksonem je české mužstvo ve vedení 3:1! Tomu se nechce věřit. Potom úspěšný nervák 1:0 s Nory, který rozhoduje už v devětatřicáté vteřině střetnutí Sobotka. A nakonec horor s Francií. V devatenácté minutě 0:3 a kdyby ještě před první přestávkou nepřišlo Sobotkovo snížení, Čechům by zřejmě nepomohla ani svěcená voda. Dochází sice zásluhou Sekáče, Jágra i Zaťoviče k famóznímu obratu na 4:3, ovšem Jágr neproměňuje trestné střelení a Galský kohout ještě zakokrhá tak hlasitě, že se dotahuje na 4:4. Teprve v prodloužení dává na 5:4 obránce Jan Kolář a může si dovolit šprýmovat: "Všichni kamarádi mně telefonovali, abych už konečně vstřelil gól. Tak se mně povedl ten nejdůležitější."

Navzdory další upoceně výhře, která českým reprezentantům zajišťuje třetí místo ve skupině a to, že se ve čtvrtfinále vyhnou vysoce favorizovanému Rusku,

trenér Růžička krátce před půlnocí soptí: "Takhle se hrát nedá. Pořád na něco čekáme. Ještě než půjdeme spát, svolám v hotelu poradu a všechno si musíme vyřkat. I kdybych proti Američanům měl hrát jen s deseti hokejisty, tak tam polezou po čtyřech!"

Trpaslíci už nejsou malí

Nutno však zdůraznit, že ještě žádné mistrovství světa nepřineslo takový herní vzestup celků druhého výkonnostního sledu, když už je tedy nebudeme nazývat trpaslíky. Což je pro světový lední hokej skvělá zpráva. Francouzi, kteří budou společně s Němci organizovat světový šampionát za tři roky, se do čtvrtfinále probíjejí po předlouhých devatenácti letech. Určitě nejde o náhodu, neboť loni dokázali zdolat Rusy a letos hned v prvním zápase Kanadu 3:2 na samostatné nájezdy. Hlavní oporu mají v ostrostřelci Antoinu Rousselovi, který v NHL hájí barvy Dallasu Stars. Výrazně však na sebe upozorňují také další útočník Damien Fluery i brankář Florian Hardy.

Domácí Bělorusové freneticky povzbuzovaní svými věrnými příznivci, kteří v arénách Minsk a Čižovka překonávají návštěvnícky rekord z Prahy 2004 v počtu diváků 640 044, sahají po postupu do semifinále. Ve čtvrtfinále nad Švédy ve druhé polovině utkání vedou 2:1, ve třetí třetině za stavu 2:2 Kalužnjy neproměňuje trestné střelení a nakonec odcházejí těsně poražení 2:3. Naproti tomu do čtvrtfinále vůbec neprocházejí Švýcaři, loňští hrdinové ze šampionátu ve Stockholmu, kde figurovali ve finále proti domácímu Švédsku. Jejich tehdy velmi populární kanadský trenér Sean Simpson tentokrát smutní: "Škoda, že se nám z toho stříbrného mužstva nyní podařilo sehnat jen deset hráčů." A účast v nejlepší osmičce uniká i předloňským držitelům stříbrných medailí z Helsinek Slovákům. Ironií je, že v Minsku dokáží nejlépe zahrát v už vzpomínaném úvodním zápase proti Čechům. Pod Tatrami tolik uznávaný český trenér reprezentačního týmu Slovenska Vladimír Vůjtek tiše konstatuju: "Je to pro mě velké zklamání a zřejmě v této roli skočím..."

Tři góly v power-play?

Růžička se na čtvrtfinále s Američany, kteří právě na olympiádě v Soči Čechy vyřadili, připravuje pozitivně. Byť protivník v sedmé minutě Nelsonem otevírá skóre a po Rolinkově vyrovnání při české početní převaze se po hrubé chybě Hudlera řítí na Saláka Nelson s Johnsonem, ale naštěstí si nerozumějí. Stěžejní moment přináší Abdelkaberův hrubý foul na Sobotku, za nějž americký útočník vyfasuje pětiminutový trest, který gólově využívají Hertl s Červenkou a ještě do konce druhé třetiny Němec v další přesilovce zvyšuje na 4:1. Když takový stav na ukazateli skóre svítí ještě minutu a jedenáct vteřin před koncem zápasu, není nikoho, kdy by o českém úspěchu pochyboval. Leč při americké hře bez brankáře přesně míří Johnson a hned za třináct vteřin si to zopakuje! To už je stav 4:3, zbývá odehrát ještě devětapadesát vteřin a běhá husí kůže po zádech. To je doba, která v hokeji pro dosažení ještě jedné branky je dostatečně dlouhá. V hlavách pamětníků se honí vzpomínky na to, kdy se nějakému mužstvu při power-play povedlo skórovat třikrát. Přiznám se, že jsem toho zažil už mnoho, ale naštěstí se nic takového nestává a Vladimír Růžička krčí rameny: "Modlil jsem se, aby nám to tam už nepadlo. Nechápu, jak je možné, že k něčemu takovému v závěru mohlo dojít."

Víkend bez jediné trefy

Už semifinálovou účast nutno považovat za český výsledkový posun, neboť mužstvo České republiky jak na olympiádě v Soči, tak loni na světovém šampionátu ve Stockholmu svou pout' ukončilo už ve čtvrtfinále. Čeká nás však ještě závěrečný víkend a kdyby někdo v tuto chvíli předpověděl, že v něm český celek ani jednou nerozvlíní soupeřovu síť, asi by mu byla doporučena psychiatrická léčba. Nepomáhá ani to, že trenér Růžička kladě maximální důraz na obranné zabezpečení středního pásma, na to aby v každé útočné řadě operoval jeden defenzivní hráč a naopak aby vždy někdo při střelách spoluhráčů clonil před gólmanem protivníků.

Bohužel v semifinále se o finské vedení postarává Lehtora, když obelstí obránce Vitáska a ve druhé třetině vyloučení Zámorského využívá Immonen. K českému zásahu má nejblíže Novotný, avšak i jeho příležitost zůstává nevyužita. A když v závěru Salák opouští branku, na konečných 3:0 pro Finy do prázdné české svatyně zvyšuje opět Lehtora. Tomáš Hertl pak výstižně konstatuje:

"Ani jednou jsme se nedostali do pořádného tlaku." A Ondřej Němec upozorňuje: "Neporadili jsme si s tím, jak Finové ovládli střední pásmo." K tomu Vladimír Růžička připomíná: "Opět jsme doplatili na laciná vyloučení a z jednoho z nich jsme dostali druhou, vlastně rozhodující branku. Teď chceme aspoň bronzovou medaili."

V cestě za ní však stojí rovněž nepřekonatelní Švédové. Nic na plat, že se v utkání o třetí místo česká reprezentace představuje přece jen v lepším světle než den předtím. Už v páté minutě Zámorský nešťastně tečuje Lindströmovu přihrávku zleva za Salákova záda... Tentokrát však český nápor přichází, hlavně v prostřední třetině, ovšem puky po ranách Sobotky a Vondrky pouze zvoní na finské tyči a břevně... Takže druhou prohru 0:3 za sebou se Skandinávci, když do konce zápasu chybějí necelé tři minuty, z rychlého protiútoku stvrzuje Backlund a má to tvrdé důsledky i v další podobě.

Konec Jágra v Čechách

"Končím s reprezentací," zdůrazňuje okamžitě po utkání největší česká legenda Jaromír Jágr, přitom se čtyřmi dosaženými góly a stejným počtem asistencí nejlepší český hokejista tabulky kanadského bodování v Minsku a objasňuje: "Hokej jsem dostal od Boha, ale dneska se hraje už jinak než před pětadvaceti lety. Podívejte, i s výstrojí mám na ledě sto deset kilo a není možné, abych lítal sem a tam. Puk musím mít na hokejce. A skoro všichni hráči, kteří se prosazovali stejným způsobem, už skončili. V NHL však ještě pokračovat budu. To je soutěž, která má mimo jiné i kvalitní rozhodčí. Co tady na mistrovství předvedli muži v pruhovaném, bylo otravné a nikdy jsem to nezažil. Ti klauni by měli odevzdat své dresy a na světový šampionát se už nevracet stejně jako já!" A k českému mužstvu podotýká: "Bylo hodně mladé, zejména v obraně. To se projevilo nejvíce v zápasech proti nejlepším týmům, protože ti kluci logicky neměli sebevědomí, aby mohli více podporovat útok."

Z trenéra Vladimíra Růžičky vyzařuje zklamání: "Vím, že mně fanoušci věřili a vracíme se bez medaile. Bohužel z nejlepších celků jsme porazili jen USA, prohráli jsme s Kanadou, Finskem a dvakrát se Švédskem. Obranné řady jsou zatím nezkušené a v útoku jsme si hru moc komplikovali a zbytečně něco vymýšleli. Také bych řekl, že mužstvu v závěru turnaje už ubývaly síly..." Česká hokejová obroda se tedy nekonala, alespoň zatím. Tento úkol čeká mužstvo České republiky příští rok při mistrovství světa, které se uskuteční v Praze, zatímco druhá skupina se odehraje v Ostravě a Růžička upozorňuje: "Máme dostatek času se na to připravit, ale rovněž musíme počítat s tím, že tlak domácí veřejnosti na nás bude mnohem silnější, než tomu bylo teď."

Čtěl podříznout kolegu?

Komu se však odvěta za Soči daří brilantně, jsou Rusové. Tam byli ve čtvrtfinále senzačně vyřazeni Finskem, které ovšem v minském finále válčují 5:2 a kromě toho jasně dominují ve všech deseti zápasech na šampionátu. V čele se svými největšími hvězdami Alexandrem Ovečkinem i Jevgenijem Malkinem, mezi nimiž prý v Soči došlo k velké roztržce a experti tvrdili, že v jednom týmu společně už nikdy nenastoupí. Největším tahounem sborné však v Minsku je Viktor Tichonov, který ovládá kanadské bodování s osmi dosaženými góly a stejným počtem asistencí. Ano, šestadvacetiletý vnuk trenérské hokejové legendy také Viktora Tichonova, od nějž nakonec se zlatou medailí na krku dostává vřelý polibek uznání. Pro famózního útočníka po nedávném tragické smrti jeho otce, který při opravě televizní antény nešťastně vypadl z okna, je tento triumf o to emotivnější.

Aférou, jaká v dějinách světových šampionátů nemá obdoby, se však natrvalo zapisuje ruský trenér Oleg Znarok, který po zimních olympijských hrách v roli reprezentačního kouče nahradil Zinatulju Biljaletdinova. V závěru skvělého semifinále, v němž Rusko zdolává Švédsko 3:1, se dostává do ostré slovní potyčky s asistentem švédského trenéra Rikardem Grönborgem a nápadným gestem mu hrozí, že by mu chtěl podříznout krk! Následně jsou za to oba potrestáni, takže v posledních zápasech nemohou být na střídačkách svých mužstev. Proto Znarok musí finále, v jehož sedmadvacáté minutě se Finové dokonce dostávají do vedení 2:1, sledovat jen z tribuny...

Fotbal

V Čechách i na Slovensku je již rozhodnuto o tom, kdo vyhraje ligu. V Čechách letos zcela dominovala Sparta a před posledním kolem má již náskok 11 bodů. Prohrála pouze jednou a to v 27. kole v Teplicích 1:3. V předposledním kole vyhrála hladce v Boleslavi 4:0. Poslední kolo se bohužel hrálo až po uzavěrcce tohoto čísla. V ohrožení sestupem jsou čtyři mužstva. Slavia, která doma se Slováckem zahazovala jednu příležitost za druhou a když přeče jen Gecov v 71. minutě vstřelil branku, zdálo se, že má ligoovou příslušnost zajištěnou. Jenže v 85. minutě rozhodčí otočil autové vzhazování a z rychlého protiútku Trousil vyrovnal. Poslední zápas hraje Slavia v Ostravě. Naopak Bohemians prohrávali v Jablonci 0:1, ale Rada nejprve vyrovnal a v poslední minutě vykřesal pro Klokany naději na

Tabulka před posledním kolem

1. Sparta	29	24	4	1	74:18	76
2. Plzeň	29	19	8	2	64:21	65
3. Boleslav	29	14	8	7	53:35	50
4. Liberec	29	14	5	10	36:45	47
5. Teplice	29	12	7	10	49:35	43
6. Slovácko	29	11	7	11	43:38	40
7. Jihlava	29	10	7	12	44:46	37
8. Dukla	29	9	8	12	33:37	35
9. Jablonec	29	9	7	13	43:52	34
10. Brno	29	9	7	13	31:42	34
11. Ostrava	29	7	11	11	31:43	32
12. Příbram	29	8	7	14	31:48	31
13. Slavia	29	8	6	15	24:49	30
14. Bohemians	29	7	8	14	26:40	29
15. Olomouc	29	7	7	15	41:59	28
16. Znojmo	29	6	9	14	32:47	27

záchranu. Jisté je, že se při nejmenším jeden z vršovických oddílů zachrání, protože Znojmo má horší bilanci, se Slavií při rovnosti bodů. V souboji dvou mužstev bezprostředně ohrožených sestupem zvítězila Olomouc po dobrém výkonu nad Znojmem 2:0. K záchraně by musela vyhrát v posledním kole v Liberci a oba pražské celky prohrát (popřípadě Slavia pouze remizovat v Ostravě) Znojmo by muselo doma porazit Duklu a Bohemians by museli prohrát doma s Plzní i Olomouc v Liberci.

Kromě Sparty, která bude hrát o postup do Ligy mistrů, budou o účast v Evropské lize bojovat Plzeň, Liberec a Boleslav. Ve finále Poháru České pošty zvítězila až v desátém penaltovém rozstřelu Sparta nad Plzní. V normálním čase se utkání skončilo 1:1. Do ligy postoupí dva z trojice Budějovice, Tábořsko a Hradec. V přátelském utkání hráli čeští fotbalisté nerozhodně ve Finsku 2:2. Všechny branky padly v prvním poločase. Finy dostal do vedení dvakrát Pukki. Branky české reprezentace vstřelili Vydra a Hušbauer.

I na Slovensku je jasné, kdo bude mistrem: Slovan Bratislava má již desetibodový náskok před Trenčínem. Na konci tabulky má Dunajská Streda na jedenáctém místě devítibodový náskok před Nitrou, ale po skončení soutěže jí bude odečteno šest bodů. Do předkola Evropské ligy by měl postoupit Trenčín a Trnava. Sestupujícího, pravděpodobně Nitru, by měla nahradit Podbrezová. Slovenská reprezentace prohrála v přátelském utkání s Ruskem 0:1.

abe

Corgoň liga - tabulka

1. Slovan	32	23	3	6	61:31	72
2. Trenčín	32	19	5	8	72:33	62
3. Trnava	32	16	5	11	46:40	53
4. Ružomberok	32	14	5	13	54:50	47
5. Košice	32	13	7	12	39:37	46
6. Senica	32	13	7	12	45:45	46
7. Myjava	32	12	6	14	43:53	42
8. Bystrica	32	11	8	13	46:46	41
9. Moravce	32	11	5	16	35:45	38
10. Žilina	32	10	7	15	46:48	37
11. D. Streda	32	8	8	16	28:55	32
12. Nitra	32	5	8	19	31:63	23

Hokej: V posledním finálovém utkání zvítězil v české lize Zlín nad Brnem 5:3 a vyhrál celou sérii 4:1 na zápasy.

Výsledky finále KHL: Magnitogorsk-Lev Praha 0:3, 4:1, 2:3, 5:3, 2:1 pp, 4:5 pp a 7:4. Magnitogorsk zvítězil 4:3 na zápasy.

EASTERN EUROPE - COACH TOURS

EARLY BOOKING PROMOTION

Book a Coach Tour 60 days or more before departure and save **\$300** per couple!

HEART OF EUROPE HOLIDAYS

MEMBER OF: IATA, TOLCO, CTA

UNESCO TREASURES

Discover Czech Republic along with 7 Unesco World Heritage Sites

9 DAYS, 7 NIGHTS - 12 MEALS - 7 HIGHLIGHTS

PRAGUE, CESKE BUDEJOVICE, BRNO

\$1679

JUNE 17. + 565.61 TXS/FEEES

CENTRAL EUROPE PAST AND PRESENT

Czech Republic, Germany Poland

16 DAYS, 14 NIGHTS - 22 MEALS - 12 HIGHLIGHTS

PRAGUE, OLOMOUC, BRNO, WROCLAW, KRAKOW, DRESDEN & BERLIN

\$3239

JUNE 17. + 565.61 TXS/FEEES

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.) Toronto

Tel: 416 504 3800

Toll Free: 1 800 825 7577

Fax: 416 598 1311

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

BOOK NOW AND SAVE

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Ossington Ave. Broadview Ave. Danforth Ave.

CYCLEMANIA

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu
se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!

ROYAL LE PAGE Signature Realty
IND. OWNED & OPERATED BROKERAGE

REALTOR

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?

Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?

Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*. Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty

Independently owned and operated brokerage

416/443-0300 - direct 416/443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

